

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Říjen 2022

Ročník 3, číslo 24

*I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala
výnos, selhala plodnost olivy,
pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel
brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu
jásotem oslavovat Hospodina, jásat ke
chvále Boha, který je má spása.*

(Abakuk 3,17–18)

OBSAH

Přemýšlej o Kristu! Charles Spurgeon	3
Drž se toho, co máš!	4
„Který jsi v nebesích“ – náš Bůh je bohatý a mocný Alois Adlof	9
Stezky Hospodinovy (Ž 25,10) Jan Karafiát	12
Ospravedlnění skrze dílo Ducha svatého (Tt 3,6)	18
Na koho jste se vyšli podívat? (Mt 11,2–10) Jan Hus	21
Abrahamova víra (Jk 2,21–24)	28
Každý má svědomí William Fenner	39
Marie z Magdaly Alexander Moody-Stuart	43
Boží ruka v událostech kolem nás	51

Vydává Spolek Soli Deo Gloria
Odpovědný redaktor Jaroslav Kernal
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2022

PŘEMÝŠLEJ O KRISTU!

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Náš Pán by chtěl, aby všechen jeho lid oplýval vznešenými a šťastnými myšlenkami, které se týkají jeho požehnané osoby. Naší pomůckou k těmto ušlechtilým myšlenkám o Kristu je pochopení toho, jak je Kristus uznáván vysoko v nebesích. Přemýšlej o tom, nakolik si Bůh váží Jednorozeného, který je pro nás jeho nevýslovným darem. Zamysli se nad tím, co si o něm myslí andělé, kteří považují za svou nejvyšší čest zahalovat své tváře u jeho nohou. Pomysli na mocnou lásku, která ho odvedla od trůnu, aby zemřel na kříži! Pohleď na něj, na vzkříšeného, korunovaného, oslaveného! Skloň se před ním jako před Divuplným rádcem, mocným Bohem, neboť jen tak bude tvá láska k němu taková, jaká má být.

DRŽ SE TOHO, CO MÁŠ!

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Uplynul další měsíc od vydání posledního čísla Soli Deo Gloria, měsíc, který byl naplněný mnoha událostmi, které se nás velmi dotýkají. V naší zemi opět proběhly volby do obecních zastupitelstev a do části senátu (zdá se, že nemine jeden rok, kdy by nějaké volby nebyly). Na mnoho lidí dopadá (a nejspíš bude dále dopadat) energetická krize. Tato krize byla ještě více prohloubená teroristickými útoky na plynovody Nord Stream, propojuje se s děním na Ukrajině, ruskou anexí rusofonních ukrajinských území, jadernými hrozbami, které létají ze všech stran, stále neklesající inflací atd. Lidé se děsí toho, co je před nimi a hledají nějakou jistotu. Toto je úžasné místo, kam můžeme přijít s dobrou zprávou o Pánu Ježíši Kristu.

Náš Pán kraluje. Byla mu dána moc na nebi i na zemi. Je svrchaný vládce a všechno, co se děje, děje se podle jeho plánu a k jeho slávě. Pavel připomínal křesťanům v nově založených církvích, že „musíme projít mnohým soužením, než vejdemo do Božího království“ (Sk 14,22). To neplatilo jenom pro tyto první křesťany, ale platí to pro všechny křesťany všech věků. Jsou výjimečné chvíle a místa, kdy Bůh ze své milosti dopřeje svému lidu pokoj v tomto světě, který leží ve zlém, ale jsou to jenom výjimky. Takovou výjimku jsme zakoušeli v posledních desetiletích. Všechno ale nasvědčuje tomu, že tato „odpočinití“ je u konce. Jak obstojíme v těch přicházejících vírech těžkostí? Osvědčí se naše víra? Nepůjde jenom o klesající životní úroveň, horší dostupnost lékařské péče (jak jsme toho svědky už nyní), ale půjde také zhoršující se bezpečnost a nakonec i o naši víru. Ale Boží slovo povzbuzuje Boží lid a ukazuje mu, že když se bude držet jeho Slova, bude vítězit spolu s vítězným Králem králů, obětovaným Beránkem, Lvem z Judy, Pánem Ježíšem Kristem.

Nejvěrnější církev v Malé Asii, církev ve Filadelfii, Pán povzbuzoval těmito slovy:

Hle, přijdu brzy. Drž se toho, co máš, aby ti nikdo nevzal vítěznou korunu. (Zj 3,11)

Je zde jasný důkaz a doklad toho, že se jedná o vítěznou církev. Nebylo to mocná církev, ani příliš velká, zdá se, že byla dokonce pod tlakem těch ze „synagogy satanovy“, přesto zachovala Pánovo Slovo a nezapřela jeho jméno. Proto o ní Pán mluví jako o církvi, která již má vítěznou korunu, věnec. A čím ji povzbuzuje? Především tím, že:

1. Ježíš přijde brzy

Ježíš se vrátí pro svou církev. Tato skutečnost, toto zaslíbení by mělo uchvacovat náš život. Mám moc rád jednu scénu ze Skutků apoštolských. Je to scéna, kdy Pán odchází do nebe. Učedníci stojí kolem Pána, dívají se na něj, jak se jim začíná vzdalovat a za chvíli již stojí tito muži s hlavami hluboce zakloněnými a dívají se do modrého nebe, kde se před chvílí ztratil jejich milovaný Spasitel. Do této situace vstupují dva andělé z nebe, kteří říkají:

Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet. (Sk 1,11)

Ježíš znovu přijde. On se vrátí. Nemusíme se bát, že by k tomu někdy nedošlo. Dojde k tomu. Máme jen trpělivě a tiše vyčkávat. Pán přijde. On již zvítězil. Nezapomněl na svou církev, nezapomněl na své svaté, ale povzbuzuje je svým Slovem a vede je k tomu, aby s láskou a s nadějí vyhlíželi jeho blízký příchod. Kvůli tomu nemusíme nečinně stát a hledět do nebe, ale ani se nemáme strachovat při pohledu kolem sebe. Proto Pán říká také:

2. Drž se toho, co máš

To jsou skutečně velmi povzbuzující slova pro každého křesťana. Nemusíme hledat velké věci, nemusíme se starat o to, co nemá-

me a co nám podle našeho soudu chybí, nepotřebujeme se dívat na korunu, která nám byla zaslíbená, ani nemusíme hlídat své vítězství, protože to je cele v Pánových rukou. To, k čemu Pán povzbuzuje tuto vítěznou církev, je, aby jednala tak, jak jednala dosud. Jinými slovy, aby byla i nadále věrná jeho Slovu, aby zachovávala a řídila se jím a aby nezapírala jeho jméno. Je to výzva k věrnosti. Byl nám svěřen poklad nesmírné ceny a jako správci se o něj máme starat – a od správců se nežádá nic jiného, než aby byli věrní.

Drž se toho, co máš a všechno ostatní, co potřebuješ, ti Pán přidá. To je princip života v Božím království. Stejnými slovy Pavel povzbuzoval církev ve Filipech (Fp 3,15–16). V dnešní době toho máme tolik, čeho se můžeme a máme držet – Bůh nám dal převzácné spasení z milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista, dal nám své Slovo – ne proto, aby se na něj prášilo nebo abychom z něj dělali trhací kalendář, když vytrháváme to, co se nám v něm nelíbí, ani proto, abychom ho překrucovali podle toho, jak se nám to hodí, ale máme ho proto, abychom se ho drželi, abychom na něm stavěli, abychom mu věřili a abychom ho poslouchali. Je to slovo života, protože zjevuje Pána Ježíše Krista, který je život, je to slovo pravdy, proto ho musíme používat k rozlišování toho, co je pravda a lež, je živé a ostré, takže proniká do našeho nitra a rozsuzuje touhy i myšleny srdce. Máme Boží lid, jehož se máme držet, jemuž máme sloužit jako Pánu a jehož máme být součástí. Co víc potřebujeme?

Možná bychom chtěli mnohem víc, ale i kdybychom měli jenom to výše uvedené (a v naší zemi toho máme jako křesťané mnohem více), jsme požehnanější než většina křesťanů v uplynulých devatenácti stoletích a dokonce i než většina křesťanů v naší době. A to je důvod, proč Pán připojuje také slovo varování.

3. Aby tě nikdo nepřipravil o vavřín vítěze

Je možné přijít o vítěznou odměnu! Toto je varování, které jako křesťané potřebujeme slyšet – ať už vítězíme, nebo prohráváme v boji s hříchem, s pokušením, s leností, vlašností nebo falešným

učením. Boží slovo nás velmi jasně ujišťuje, že nemůžeme přijít o věčný život, protože koho Bůh vyvolil, toho neodvyvolí, koho skrze svého Ducha znovuzrodil, toho neodznovuzrodí. Ale je možné přijít o vítěznou odměnu, odměnu věrného, vítězného života, o vavřín vítěze. Je možné vejít do Božího království jako skrze oheň (1K 3,11–15). Čeho se jako křesťané a jako církve máme vyvarovat? Pán Ježíš napsal dopisy sedmi církvím v Malé Asii, které nám mohou velmi pomoci porozumět tomu, čeho se máme vyvarovat. Uvedu zde jenom pár těch nejdůležitějších věcí:

Ztráta první lásky jako v církvi v Efezu

Mám však proti tobě, že jsi ztratil svou počáteční lásku. Proto si vzpomeň, odkud jsi odpadl, čiň pokání a dřívější skutky. Nebudeš-li činit pokání, brzy k tobě přijdu a pohnu tvým svícnem z jeho místa. (Zj 2,4–5)

Falešné učení jako v církvích v Pergamu a v Thyatirách

Stálo by za to podívat se hlouběji na charakter tohoto učení, ale pro tuto chvíli se spokojme s tím, že to bylo učení, které vedlo k hříchu, které tolerovalo hřích, které nestavělo na Božím slově, ale na lidských výmyslech, na lidské filozofii, na světských věcech a tím vším svádělo k hříchu. V Thyatirech trpěli ženu Jezábel, která se vydávala za prorokyni, ale sváděla lidi ke smilstvu, k modlářství. Pán tady velmi přísně říká:

... a její děti zahubím. (Zj 2,23)

Ale také dodává, že na ty, kteří se vyvarovali jejího smilstva, nevkládá žádné jiné břemeno. Mají dělat totéž, co církve ve Filadelfii, tedy držet se toho, co mají, dokud Pán nepřijde (Zj 2,25).

Světský způsob života jako v církvi v Sardách.

Znám tvé skutky – podle jména jsi živý, ale jsi mrtvý. Probud se a posilni umírající zbytek, neboť jsem shledal, že tvé skutky před Bohem nejsou naplněné. Vzpomeň si, co jsi slyšel a přijal; drž se toho a čiň pokání. (Zj 3,1–3)

Lidé zde vypadali jako křesťané, ale byli to křesťané jenom podle jména. Různé průzkumy mezi evangelikálními křesťany ukazují, že jejich životní styl je většinou stejně hedonistický, materialistický, sobecký a sexuálně nemravný jako lidí nevěřících.

Duchovní vlažnost jako v církvi v Laodikeji

To je církev, které Pán říká, že ji nesnese ve svých ústech (Zj 3,16). Církev, která si myslela, že všechno má a nic nepotřebuje.

Říkáš totiž: Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji; a nevíš, že jsi ubohý a politováníhodný, chudý, slepý a nahý.
(Zj 3,17)

Je tedy třeba brát vážně tato varování z Božího Slova a stavět sami sebe i svůj sbor do světla těchto slov. Boží slovo volá církev i jednotlivé křesťany k pokání a vytrvalé věrnosti. A to je naděje, jak pro jednotlivce, tak pro celé sbory, protože Bůh je věrný a jestliže vyznáváme své hříchy, on nám je odpouští, kvůli dílu Pána Ježíše Krista na kříži Golgoty.

Kéž by vás, milí čtenáři, povzbudilo i toto číslo Soli Deo Gloria k věrnému následování Pána Ježíše Krista a posloužilo k vašemu růstu ve víře, v lásce a v naději.

„KTERÝ JSI V NEBESÍCH“ – NÁŠ BŮH JE BOHATÝ A MOCNÝ

Alois Adlof

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Slovy „který jsi v nebesích“ naučil nás Spasitel pohlížet též k Bohu bohatému a mocnému, moudrému a silnému. On může všechno; stvořil nebe i zemi, stvořil všechno nebeské vojsko a andělské zástupy, stvořil i mne, své dítě, a svou mocnou pravicí mne vytrhl ze zahynutí – může naplnit každou mou prosbu, poněvadž jeho vůle je všemohoucí. Jaká útěcha v tomto pro mne spočívá! Otec můj je mocný, zachrání mne, učiní, co dobrého vidí. Jako se dítě cítí v bezpečí v náručí otcově, protože důvěřuje otcově síle i jeho věhlasu, i já se cítím bezpečně v ruce Boží. Anděl řekl panně Marii: „U Boha není nic nemožného“ (Lk 1,37). „Je v nebesích a všechno, co chce, koná“ (Ž 115,3). A když všechna naděje v lidskou pomoc mizí, a když nevidíme pomoc ani světlo, hle, co je nemožného u lidí, je možné u Boha (Lk 18,27), poněvadž u něho je možné všechno (Mt 19,26).

Svou sílu a moc zjevoval od starodávna. Vztyčenou paží vyvedl Izraele z Egypta, a když se čtyřicetileté putování Izraele pouští blížilo ke konci, modlil se Mojžíš: „Panovníku Hospodine, ty jsi začal ukazovat svému služebníkovi svou velikost a svou pevnou ruku. Však také, který bůh na nebi nebo na zemi by dovedl vykonat takové činy a takové bohatýrské skutky jako ty!“ (Dt 3,24). Mojžíš věděl, že když Bůh začal svému lidu ukazovat svou sílu, nepřestane ho chránit svým mocným ramenem chránit a podpírat jej svými věčnými pažemi (Dt 33,27). Plesejme a veselme se! Náš Otec je mocný a silný, jeho rámě nás zachová, jeho slovo, které vyvolalo světy z ničeho, utiší bouře – a nastane veliké utišení.

A to vše proto, poněvadž je Pánem všeho. Pánem je, poněvadž vše stvořil. Všechno je jeho. Nebesa jsou nebesa Hospodinova

(Ž 115,16). Jeho je celá země i její plnost (Ex 19,5.; 1K 10,26). Náš Otec je nesmírně bohatý! Písmo svaté praví, že je bohatý v slávě (Ef 3,16), v moudrosti a umění (Ř 11,33), v milosrdenství (Ef 2,4), v dobrotě (Ř 2,4), v milosti (Ef 1,7; 2,7), bohatý neskonale. Kdo popíše jeho bohatství! Pavel volá: „Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty!“ (Ř 11,33). Čím více a usilovněji ho potom budeme vzývat, tím více budeme poznávat, jak nesmírně bohatý je ke všem, kdo ho vzývají (Ř 10,12). Kdo popíše dary, které nám už dal, a které nám ještě dá? On nám dal podle bohatství své lásky svého Syna (J 3,16), dar, který je nevystižitelný (2K 9,15), jak by nám spolu s ním nedaroval všechno (Ř 8,32), jak by nás neobohatil ve všem (1K 1,5)? Tímto svým bohatým Synem, jehož chudobou jsme zbohaceni (2K 6,10), obohatil své děti, aby mohly obohacovat druhé (2K 6,10). Dar jeho bohatství, které nám dal v Pánu Ježíši, nebyl znám v Staré smlouvě. Lidé v Staré smlouvě většinou viděli dobrotu Boží, když je obohacoval vezdejšími dary, ač i mnozí viděli, že bohatství není všechno, a že mnozí bohatí přicházejí k zlým koncům, a Agúr, syn Jákeův, se modlí, aby ho Bůh nečinil příliš bohatým, poněvadž v bohatství tohoto světa vězí veliké nebezpečí (Př 30,8; Mt 19,23; Lk 6,24; 1Tm 6,9). Bohatství Boží lásky v Ježíši Kristu nevidalo oko staré smlouvy, neslýchalo ucho, ba ani na srdce lidské nevstoupilo (1K 2,9). Jsme Boží synové, ale nevíme ještě, co budeme, a jaká sláva na nás čeká, až budeme dědici Otcova nesmírného bohatství (1Pt 1,4). Ale nyní smíme prosit, abychom byli obohacováni ve víře (Jk 2,5), v lásce (Ju 2), v dobrých skutcích (1Tm 6,18), v upřímnosti a štědrosti (2K 8,2), milosti a vším slavně podle naší potřeby (Fp 4,19), ba i pohaněním, které se nám děje pro Krista (Fp 1,30; Žd 11,26).

Náš Bůh je bohatý, a proto prosme s důvěrou. Nemysleme si, že nesmíme prosit za veliké věci. Žádná naše modlitba není příliš velká, prosíme-li o dobré věci. On je bohatý, on je mocný a všemohoucí, ale vezme, že svým dítkám nedá hada, byť i za něj prosili, protože své ditky něžně miluje: „tím spíše váš Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí“ (Mt 7,11). Přicházejme tedy směle, s důvě-

rou, neboť víme, že Pán má moc a je natolik bohatý, aby naplnil každou naši potřebu.

Ten, který vše stvořil, ví o všem. Je vševědoucí. Který stvořil srdce, zná jeho potřeby, a je svrchovaně moudrý, uspořádal vše velemoudře, a proto bude také nejlépe vědět, jak a co má dělat. Proto se můžeme plně spolehnout na jeho vůli a na jeho moudrost a se se mu oddat. Neboť náš nebeský Otec je svrchovaně moudrý, všemohoucí, vševědoucí a bohatý.

STEZKY HOSPODINOVY (Ž 25,10)

Jan Karafiát

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví. (Ž 25,10)

Milí přátelé v Kristu, všechny stezky Hospodinovy že jsou milosrdenství a věrnost? A kdyby všichni volali: „To není pro nás“, tak já tobě a sobě přeji, abych mohl říci: „To je pro mne a to je to, co jsem z milosti Boží našel a co jsem potřeboval.“ „Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví.“ A když se praví: „Všechny stezky jsou milosrdenství“, pak to znamená: Kudy chodí, a všechno, co z jeho ruky pochází, je věrné, to znamená, že je to to pravé. Všechno, co vzešlo z jeho ruky, je takové, jaký je on: samé milosrdenství a samá dobrota. To mně dobře poslouží a vám všem to poslouží. To je to jediné, co mně může posloužit.

To je obsah dnešního kázání a to první se ozývá už v mnohé duši.

I. Námitka, že to tak není

Námitka proti tomu je velice laciná. Rozumím tomu tak, že nepotřebujete dělat dlouhé studium, abyste řekli: Vždyť to tak není, že všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost. Vy jste optimisté, vy všechno vidíte v nejkrásnějším pořádku, ale takové to není. I my jsme si to tak mysleli. Přirozeně si to každý přináší na svět, že je svět růžový, ale takové to není. Nechtěli jsme po lidech, aby nám jen sloužili, ale chtěli jsme jim posloužit a „krásně“ jsme při tom dopadli! Co pak si to ti lidé nechali líbit, abychom jim krásně posloužili?

A jak vy se na to díváte? Nu, my nejsme optimisté ani pesimisté, ale díváme se na to realisticky. Jaké to ve skutečnosti je, tak to jmenujeme. V přírodě je všechno krásné, jedno prý se ke druhému

znamenitě hodí, ale všude prý tak ne. Takové zemětřesení, taková katastrofa! Jak mi chcete vykládat, že je to milosrdenství a pravda? Takové neduhy, mory, neúrody, to že je milosrdenství a pravda?

Arciže, lidé to nemohou chválit. Proč prý se zlatá svatba jmenuje zlatá, když to padesát roků trvalo? Nu, muselo to být velice jadrné, že to tak dlouho trvalo. Ale kde trvá samé štěstí padesát roků? Takové to není. Byl jeden mudrc, který to lépe pojmenoval. Je to napsáno v knize Kazatel, kterou světší lidé i velmi často citují. Otevřete si, prosím, Kazatel 1, 2: „Marnost nad marnostmi, řekl kazatel, marnost nad marnostmi, a všecko marnost.“ A obraťte dva listy v kapitole šesté, co čtete ve verších prvním a druhém? „Je zlo, které jsem pod sluncem viděl, a je mezi lidmi časté: Někomu Bůh dává bohatství a poklady i slávu, takže nepostrádá pro sebe nic z toho všeho, po čem touží. Bůh však mu nedá možnost toho užívat a má z toho užitek někdo cizí. To je pomíjivost a zlý neduh.“ To je to právě označení, a ne milosrdenství a pravda. Ale to je velice laciná námitka.

Ted' však to druhé:

II. Neporozumění textu

To je omyl, my si nerozumíme, není to tak, jak to chápete. Náš text zní zcela jinak. „Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví.“ „Pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví.“ Zde se jedná o dvě věci: Jste na těch stezkách a rozumíte tomu, jak to na těch stezkách chodí, a za druhé, jste ti, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví? To je podstata toho nedorozumění. To se týká jen těch, kterých se to týká a kteří mají s Pánem Bohem smlouvu. Podívejte se do žalmu 40,8–9: „Tu jsem řekl: Hle, přicházím, jak ve svitku knihy o mně stojí psáno. Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru.“ Ano, proto jste na světě, kvůli tomu vás na svět dal, aby vám šlo o jeho radu, jeho řády, o jeho stezky za každou cenu. Nu, kteří tolik namítáte proti těm stezkám, dovolte mi, abych si vás

prohlédl. Jste na těch stezkách? A pořád vám říkají lidé: My vám nepřekážíme, abyste šli po stezkách Hospodinových, ale my půjdeme cestou svou! Nu, to právě chceme od vás slyšet. Vy myslíte, že když nepůjdete po stezkách Hospodinových, že to také může jít jinak a že to může být právě tak dobré, ano, ještě lepší. To jste na omylu. Uznáváte, že ve vesmíru všechno nepochází z vás. K tomu bylo zapotřebí Mistra! A on na to stačil. Ale teď by to vypadalo, že to neudělal dobře. Kdybyste to vy měli v rukou, to by bylo docela jiné. A tak?! On na to stačil, aby to zformoval, a vy ne, ale teď tomu vy rozumíte lépe než on.

Ne, ten text nemůžete vykládat, ten pro vás není. Když nejste na cestách Božích, nemůžete jim rozumět. To je věda, když mluvím o něčem, co nezakouším? To není u nás žádná věda. A vy to nemůžete zakoušet, protože ani textu nerozumíte. Když je tu synáček a učení mu jde chatrně, ale rád se učí, tu si dám všechnu práci, abych mu to usnadnil, ale když se nechce učit, to by nebylo moudré, abych pro něj vynakládal úsilí. A teď si otevřete 1. Korintským 2,14: „Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem.“

To je to druhé. A oni odpovídají: My nevidíme, jaký by byl rozdíl mezi vámi a námi. Jací jste vy, takoví jsme my. A to mne vede k tomu třetímu:

III. Jak je možné rozumět duchovním věcem

Dobře, my jsme stejní, a když jsme stejní, žádný z nás nechápe, že cesty Hospodinovy jsou milosrdenství a pravda. Ale vězte, že pokud si Pán Bůh přeje, aby ten text byl pochopen, tak se o to postará. Tak je to se všemi duchovními věcmi. Když Bůh něco řekl, tak to bylo duchovní a ne tělesné, a žádný to nepochopí jen svou přirozeností. Ale Bůh učiní vše, abych to pochopil. Jinak by bylo k ničemu, aby to povídal. To předpokládá proměnu, to předpokládá, že Bůh bude konat neustále své dílo. To je Boží vyvolení.

On pošle svého svatého Ducha. Duch se jmenuje latinsky spiritus. Vy jste inspirovaní, když máte Ducha svatého. A jako ten inspi-

rovaný prorok, tak i vy, když jste inspirovaní, budete rozumět tomu, čemu byste jinak nerozuměli. My jsme tělesní lidé. My to nikdy nepochopíme. Pokud ve vás není něco duchovního, nemáte ani chuti k tomu duchovnímu, nýbrž nechut'. Tělo žádá proti Duchu. A jak při tom dopadnu? Všechna hlava nedužívá, celé tělo zemdlené. Tak vám to říká prorok Izajáš v první kapitole. A od čeho je ta tvá hlava nedužívá? Od toho, že se ženeš pořád proti radě Boží. Nemysli si, že Boží řád uhne, ale tvá hlava to odnese.

To všecko je proto, aby došlo na to, co je jeho evangelium. To je jeho nejkrásnější myšlenka: „Já půjdu sám!“ On vzal mé hříchy na sebe, on mi to dá, že se ho v úzkosti chopím, a že budu zakoušet, že jeho drahá krev prolitá na dřevě kříže očisťuje od každého hříchu. Teď je tu ta smlouva: „Všechny tvé hříchy беру na sebe, a všechnu mou spravedlnost bereš na sebe ty.“ To je v evangeliu od počátku až do konce. „Vy jste moji a já jsem váš.“ Ty máš s Bohem ten nejkrásnější poměr.

A teď vás povede svým dobrým Duchem, uvede vás na své stezky a vy jdete rádi a pořád si přejete vidět lépe, jaká je jeho vůle a máte se s ním rádi.

My jsme stejní, ale rozdíl je ten, že on jedny nastrojí, aby chodili po jeho stezkách, ale jiné zatím nechá být.

A nyní to čtvrté:

IV. Co jsou tyto duchovní věci?

Když, vás změní tak, že vám to dá, abyste zachovávali jeho smlouvu a svědectví, co se ukáže? Ukáže se to, co říká náš text: „Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví.“ To nejvýznamnější, co pro mne na světě má, je, aby se děla Boží vůle a podle toho dopadám. A teď vidíte: „Všechno je jeho.“ Nikdy není na světě ani to nejmenší, co by nebylo podle jeho vůle. Můžete říci: „On to dopouští.“ Zajisté. On to ovládá, on to od počátku pojal do svých plánů, a když mě miluje, všechno je v můj prospěch.

Ó, on tě miluje a touhle cestou to nejkrásněji dopadne. „Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha.“ To je omyl, když si myslíš, že všechno je proti tobě. Když jsi jeho ovečka, všechno na světě je k tvému prospěchu. Proč? Protože on je tvůj a ty jsi jeho a všechno tvoje je jeho. Pro tu chvíli si to přeje tak, jak to je. Jen se svěř do jeho náruče.

Ty si ho přeješ ctít? Která je ta nejvzácnější služba Bohu? On vás vždy rád slyší, vždy vás rád vidí. Ale to není to nejvzácnější. Otevřete si, prosím, 1. Tesalonickým 5,18: „Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.“ Když jej dovedete ve všem poznávat, když víte, že všechno, co se děje, je z jeho lásky, že vám přeje, ať se děje cokoli, to se mu líbí ze všeho nejvíc. Vy krásně nejen umlknete, nýbrž mu to ještě pochválíte. On mi přeje, na tom nezmění nikdo nic. To viděl už žalmista: „Můžeš opět odpočinout, moje duše, neboť Hospodin se tě zastal“ (Ž 116,7). A na jeho stezkách pořád dáváš pozor, kam máš dát svou nohu.

A nyní dochází na to páté:

V. Nyní rozumím vám a všem ostatním.

Když je pro mě Boží vůlí, aby to na světě bylo nejlepší pro mě, nu, jaké to můžete mít, když vám to není tak vzácné, když se vám to s vůlí Boží tak nemá? A jak to dopadá? Hlavou tlučete do skály věčné. Pohlédněte ještě do Žalmu 2,1: „Proč se pronárody bouří, proč národy kují marné plány? Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a pomazanému jeho.“ Červíčkové, copak zmůžete? Hned se vám vymstí každé uchýlení od Božích řádů.

Pomoc je jen jedna: Dílo Ducha svatého na vašich srdcích a to tu je. Mějte dobrou naději pro lidi, všechno se může změnit. Obrácení je vždycky jen jedno. Každý bude mít svou historii, ale v podstatě je to stejné. Každý lékař, přírodopysce zpytuje a zpytuje. Rád by se dověděl, jaké jsou ty řády a úkoly, které jsou uloženy přirozenému životu. Když to najde, tak vám vyloží: „Jestli chcete být zdraví, musíte se toho přidržet a toho vzdát.“ Daremná věc je vzpírat se

Božím zákonům v přirozených věcech, nad to ve věcech duchovních. On chce být mým nebeským Otcem, abych zakoušel, že všechno je k mému prospěchu, protože všechno je na mé straně. Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví. Amen.

Kázáno pravděpodobně 14. listopadu 1909.

OSPRAVEDLNĚNÍ SKRZE DÍLO DUCHA SVATÉHO (Tt 3,6)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě. (Tt 3,6–7)

Podívejte se, jak Boží slovo mluví o bohatém vylití Ducha – je to Boží milost! Vylití Ducha je dílem Boží milosti, je potvrzením Boží milosti a vyhlášením léta Hospodinovy milosti.

Až bude na nás vylit z výše duch, poušť se stane sadem a sad bude mít cenu lesa. I na poušti bude přebývat právo a v sadu se usídí spravedlnost. Spravedlnost vytvoří pokoj, spravedlnost zajistí klid a bezpečí navěky. (Iz 32,15–17)

Bůh se slitoval nad svým lidem a poslal svého Syna, aby zachránil hříšníky, aby dokonal dílo spasení, které bylo připraveno ještě před stvořením světa. A na důkaz završení tohoto díla seslal svého Ducha, v plnosti ho vylil na svůj lid. Z jeho milosti jsme se znovuzrodili a obnoveni Duchem svatým. Ve čtvrtém verši to byla Boží dobrota a Boží láska k lidem, která vedla Boha k tomu, aby nás zachránil, v pátém verši to bylo Boží slitování a v sedmém verši je to milost. Bůh je bohatý v milosrdenství. Bůh je skutečně láska, protože z lásky udělal tohle všechno. Pohleďte, jak velká a jak dobrý je náš Bůh. Vzdejte mu chválu za hojnost milosti, kterou nás zahrnul a zahrnuje.

Skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, skrze jeho dílo v objektivním slova smyslu a skrze víru v něj v subjektivním slova smyslu, jsme obmyti Duchem svatým, což znamená, že jsme znovuzrozeni a obnoveni tímto Duchem. Ještě jednou slova proroka:

Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni; očistím vás ode všech vašich nečistot a ode všech vašich hnusných model.

A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich. (Ez 36,25–27)

To je zaslíbené dílo Ducha svatého, které vede k odpuštění hříchů, očištění od nich, k posvěcení, k novému narození, k ospravedlnění. Bůh na nás bohatě vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, aby nás ospravedlnil. Ospravedlnění je dílem Ducha svatého a patří k novému narození. Poslouchejte, jak to popsal Pavel v listu Římanům:

Které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. (Ř 8,30)

To celé je Boží dílo! Každá část jednotlivě a celek dohromady. Bůh ospravedlňuje! Bůh prohlašuje hříšníka za spravedlivého – to je definice ospravedlnění. Je to prohlášení hříšníka za spravedlivého. Chci to zdůraznit, protože si to nesmíme plést s oslavením, které znamená, že hříšník je učiněn spravedlivým. V tuto chvíli jsme ospravedlněni, ale ještě nejsme oslaveni, ještě žijeme v těle propadlém hříchu, ještě nejsme učiněni spravedlivými. Jsme prohlášeni za spravedlivé, ale dobře víme, že ještě nejsme učiněni spravedlivými. Je to naše každodenní bolestná zkušenost. Hřích se na nás tak snadno přichytí – skutek, myšlenka, slovo, pohled, postoj ... v tom všem stále selháváme, a to i přesto, že jsme mocí Ducha den za dnem stále více připodobňováni Božímu synu (čemuž se říká posvěcení). Ale i když selháváme, i když padáme, i když zápasíme a bojujeme, znovu a znovu vstáváme s radostnou jistotou, že bylo dokonáno a byli jsme ospravedlněni. Už není žádného odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši (Ř 8,1). Byli jsme ospravedlněni! Naše hříchy byly odpuštěny, byli jsme obmyti Duchem svatým a máme nové srdce, které spěchá ke kříži a spočívá v Boží milosti. Haleluja! Sláva Bohu! Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Bůh ospravedlňuje! (Ř 8,33). Byli jsme prohlášeni za spravedlivé, ačkoliv jsme byli vzbouřenci, hříšníci, piráti! Ale Pán Ježíš Kristus se stal zástupnou obětí za naše hříchy a Bůh se na nás už

nedívá jako na hříšníky, ale na ty, kdo jsou v Kristu, se dívá skrze Kristovu zástupnou oběť, dívá se na nás jako na svaté. Byli jsme prohlášeni za spravedlivé a to neznamená nic jiného, než že jsme svatí. Naše hříchy byly smazány, očištěny Kristovou obětí. Bylo za ně dokonale zapláceno – za všechny hříchy. Nejenom za ty minulé, ale také za ty současné a dokonce i za ty budoucí. Kristus zaplatil jednou provždy a dokonale, a touto obětí jsme ospravedlněni. Není hřích, za který by nebylo zapláceno. Proto Bůh už nebude žádné hříchy žádnému ze svých dětí nikdy připomínat. Jsou pryč! Jednou provždy. Bůh není člověk, že by mohl zapomenout, ale byla zaplácena taková cena, že přikryla každý hřích vyvolených Božích. David napsal:

Jako je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti. (Ž 103,12)

To znamená ospravedlnění. Tohoto ospravedlnění bylo dosaženo na kříži. Tam Kristus dokonal. To je to objektivní dílo. Ale nyní Duch svatý toto Kristovo dílo aplikuje do životů těch, které Bůh skrze evangelium povolává ke spáse. Bohatě na nás vylil svého Ducha a ospravedlnil nás ze své milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista.

Jsme ospravedlněni jenom z milosti. Náš text říká, že touto Boží milostí jsme ospravedlněni. Je tu důraz na Boží dílo – na dokonalé, dokončené, úplné, zaručené a bohaté Boží dílo. Bohatství tohoto díla jsme viděli ve druhé kapitole, kde jsme četli o milosti, která zachraňuje i vychovává ke svatosti, tedy posvěcuje a proměňuje, o milosti, která vede křesťany k očekávání slavného příchodu velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. Čtrnáctý verš druhé kapitoly říká, že Pán se za nás obětoval, aby si posvětil svůj vlastní lid horlivý v dobrých skutcích. Ospravedlnění, posvěcení i oslavení je Božím dílem, je dílem Ducha svatého v životech těch, kdo se upínají ke Kristu. Proto Boží slovo říká, že evangelium Kristovo je Boží mocí pro každého, kdo věří. Je to moc, která zachraňuje, ale zde moc evangelia nekončí.

Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: ‚Spravedlivý z víry bude živ.‘ (Ř 1,17)

Evangelium je mocí k životu věřícího. Skrze evangelium žijeme své každodenní životy – touto milostí jsme nejenom ospravedlněni, ale také posvěcováni a touto milostí budeme v onen den slavného příchodu Pána Ježíše Krista proměněni. Je to stejná moc, kterou byl Pán Ježíš Kristus vzkříšen z mrtvých. Tato moc nyní působí v nás, kteří jsme uvěřili v Pána Ježíše Krista – je to moc Ducha svatého, který v nás přebývá.

NA KOHO JSTE SE VYŠLI PODÍVAT? (Mt 11,2–10)

Jan Hus

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Svatý Matouš píše v 11. kapitole (v. 2–10):

Jan uslyšel ve vězení o činech Kristových; poslal k němu vzkaz po svých služebnících: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte, zvěstujte Janovi, co vidíte a slyšíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“ Když Janovi učedníci odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Na co jste se vyšli na poušť podívat? Na rákos, kterým kývá vítr? Nebo co jste vyšli shlédnout? Člověka oblečeného do drahých šatů? Ti, kdo nosí drahé šaty, jsou v domech královských. Nebo proč jste vyšli? Vidět proroka? Ano, pravím vám, a víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: ‚Hle, já posílám posla před svou tváří, aby ti připravil cestu.‘

V tomto textu evangelia je zmínka o věznění svatého Jana, křtitele Kristova, dále se tu mluví o zázracích Pána Ježíše Krista, za třetí o chvále svatého Jana. O věznění říká Písmo: „Jan uslyšel ve vězení o činech Kristových.“ Věz, že sv. Jan byl ve vězení proto, že káral krále Heroda kvůli cizoložství, jak o tom píše sv. Matouš ve 14. kapitole (v. 3–4): „Tento Herodes totiž zatkl Jana a dal ho voutech vsadit do žaláře kvůli Herodiadě, manželce svého bratra Filipa, neboť Jan mu říkal: ‚Není dovoleno, abys ji měl za ženu.‘“ A svatý Marek v šesté kapitole říká (v. 20): „Herodes se totiž Jana bál, neboť věděl, že je to muž spravedlivý a svatý, a chránil ho; když ho slyšel, byl celý nejistý, a přece mu rád naslouchal.“ Proč? To vy-

světluje sv. Jan Zlatouústý v kázání o svatém Janu: „Jan Křtítel říkal to, co bylo podle zákona a podle spravedlnosti ke spasení. Říkal to, co rozhodně nebylo k nenávisti, ale k milování.“ A jinde říká: „Jan napomínal Heroda svatými napomínáními, nikoliv žalobou, protože jako ten, kdo miloval čistotu, chtěl, aby byl Herodes spasen a nikoliv zatracen.“ Ale člověk jen těžko opustí smilstvo, proto ho Herodes – neboť nechtěl smilstvo opustit – dal spoutat a vsadit do žaláře. A když byl Jan vězněn, uslyšel o Kristových skutcích a poslal k němu své učedníky. Proto říká evangelium: „Jan uslyšel ve vězení o činech Kristových; poslal k němu vzkaz po svých služebnících: ‚Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?‘“ Věz tedy, že svatý Jan nepochyboval o tom, zda je Kristus tím, kdo měl přijít, aby sňal hříchy světa. Vždyť již dříve vyznal: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!“ A poznal ho už tehdy, když byl ještě v matčině lůně a radoval se. A když ho křtil, slyšel svědectví od Boha Otce, že toto je jeho milovaný Syn, kterého máme poslouchat. Ale Jan se ptal proto, že měl starost o své učedníky a o ostatní lidi, aby nepochybovali o Kristu, ale aby v něj věřili, poslouchali ho a nakonec ho následovali. Proto poslal učedníky, aby se zeptali Krista: „Jsi ten, který má přijít“, jakožto zaslíbený vykupitel, „nebo máme čekat jiného?“

A dále tento text říká: „Jděte, zvěstujte Janovi, co vidíte a slyšíte.“ Neboť jak píše sv. Lukáš v 7. kapitole (v. 21–22): „A v tu hodinu uzdravil Ježíš mnoho lidí z nemocí, utrpení a z moci zlých duchů a mnohým slepým daroval zrak. Odpověděl jim: ‚Jděte, zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli‘“ – jaké jste viděli skutky a co jste slyšeli v kázání. Zde sv. Ambrož říká: „Odpovídá Pán raději svými skutky než svými řečmi.“ A sv. Jeroným říká: „Mlčte slovy, mluvte skutky.“ A tak milostivý Spasitel dal naučení ne Janovi, ale jeho učedníkům, aby věřili, že je tím, koho čekali, že až přijde, sejme hříchy a vysvobodí od zatracení. A aby ukázal, že je opravdu tím, kdo uzdravil mnohé, říká: „Slepí vidí“, a tak dále. Zde měj na paměti, že za slepé jsou považováni ti, kdo hřeší z hlouposti, kulhaví jsou ti, kteří činí někdy zlo a někdy dobro, malomocní jsou ti, kteří hřeší z veliké žádosti, hluší jsou zatvrzení ve své nenávisti a mrtví jsou ti, kteří jsou na hřešení závislí. Ti všichni mohou být nyní

uzdravení milostí našeho Spasitele, a mnozí již uzdravení jsou, takže ti, kteří hřešili z hlouposti, už vidí a rozumí tomu, co je hřích a jak byli hříchem zaslepeni, dále kulhaví, kteří působili zlo i jednali dobře, už nyní žijí jenom dobře, a malomocní, hříchem zprzněni kvůli svým žádostem, už jsou čistí, i hluší, kteří neměli zájem o Boží slovo, ho nyní s radostí poslouchají a mrtví, tedy ti, kteří ve své duši zemřeli kvůli svým hříšným návykům, opustili své návyky – a v těchto pěti duchovních věcech je větší zázrak, než v tělesných uzdraveních, stejně jako je v nich větší Boží milost. A potom milovaný Spasitel ukázal na šestý zázrak: „Chudým se zvěstuje evangelium.“ Latinsky to je ‚evangelisantur‘, což znamená, že evangelium, tedy Slovo Boží, přijímají, sami rostou a jiným jsou prospěšní, sami slyší a další učí. „Chudí“ znamená pokorní v duchu – ti prospívají Božím slovem.

Věz tedy, že kázáním Božího slova se osvěcuje rozum, napravují se touhy, uhašuje se zlá žádost, odstraňuje se zatvrzelá nenávisť, zahání se hřích a v člověku se rozrůstá Boží milost. Z toho vyplývá, že když člověk poslouchá slovo Boží a nevnímá u sebe žádný z těchto šesti užitků, je to důkaz toho, že poslouchá Boží slovo bez užitku. Ó, blahoslavení chudí v duchu, k nimž byl poslán Spasitel, aby jim kázal! Jak sám říká skrze Izajáše: „Abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění, vyhlásit léto Hospodinovy přízně.“

Dále pak Spasitel pokračuje: „A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“ Pochop, že lidé se nad Pánem urážejí nejrůznějším způsobem. Některé uráží jeho milosrdenství a říkají, že netrestá tam, kde má trestat nebo že trestá, kde by neměl. Ti první jsou jako Abakuk v 1. kapitole (v. 13), když říká: „Proč tedy trpíš věrolomné?“, tj. proč je nepotrestáš? Ti druzí mluví jako ten líný služebník (Matouš 25,24): „Jsi tvrdý.“ Někteří se pohoršují nad jeho moudrostí a domnívají se, že dělá něco, co by neměl dělat, jako ti, kteří zlořečí počasí, nebo ti, kteří se domnívají, že by něco vymysleli lépe, než Bůh, takže se diví, že se svévolníkům daří dobře a citují Jeremiáše v kapitole 12 (v. 1): „Proč je úspěšná cesta svévolníků?“, totiž, proč

se svévolníkům daří podle jejich vůle? Další se pohoršují, protože s ním nechtějí trpět podobně jako jeho učedníci, kterým řekl: „Všichni ode mne odpadnete“ (Mk 14,27). Někteří se pohoršují nad jeho chudobou, jako všeobecně kněží, kteří nechtějí být dobrovolně chudí. Tak se pohoršil onen mládenec, který smutně odešel od Krista, když mu Pán řekl (Mt 19,21): „jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým, a následuj mne.“ Jiné pohoršuje jeho řeč a říkají společně se Židy v Janovi v 6. kapitole (v. 60): „To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“ Právě tak se pohoršují všichni, kteří nezachovávají jeho příkázání v přesvědčení, že jsou příliš těžká. A všeobecně se nad Kristem pohoršuje každý, kdo jemu a v něj nevěří a kdo neplní to, co přikázal. Proto je nakonec blahoslavený ten, kdo se nad ním nepohoršuje, neboť i když se mnozí pohoršovali, přece se nakonec díky jeho milosti obrátili a polepšili.

Potom evangelium říká: „Když Janovi učedníci odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: ‚Na co jste se vyšli na poušť podívat? Na rákos, kterým kývá vítr?‘“ Chtěl jim tím říct: „Domníváte se, že by Jan byl uvnitř prázdný jako rákos a neměl v sobě Boží milost? A máte snad za to, že jím kývalo pochlebování, když poslal své učedníky za mnou, a nestálost, neboť už dříve o mně vydal svědectví, když řekl: ‚Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa‘, zatímco teď se ptá, jestli jsem opravdu ten, koho máme čekat? Vězte, že neuhnul od svého svědectví, jako rákosem kývá vítr!“ Svatý Řehoř k tomu dodává: „Jakmile se vítr jen dotkne rákosí, hned jím pohne. K čemu je rákos? Je obraz tělesné žádosti, která se hýbá podle toho, zda se jí dotkne nějaká přízeň nebo utrpení. Když zaduje větřík přízně, raduje se a chlubí se a cele se obrací k přízni, ale zaduje-li větřík utrhaní ze stejného místa, odkud předtím vál vánek chvály, hned se obrací k hněvu. Ale Jan nebyl rákos ohýbaný větrem, neboť z něj přízeň chvály neudělala pochlebníka ani ho hněv jiných nečinil nelítostným ani požehnané věci nepozdvihly do pýchy a ani protivenství nesnižilo jeho ctnosti. Proto nebyl žádným rákosem, kterým by kýval vítr, neboť s jeho pevným postojem nemohlo nic pohnout. Proto se učme, nejmilejší, jak nebýt takovým rákosem, kterým kývá vítr: utvrdíme své úmysly, i když jsou pod

tlakem pomluv, upevníme svou mysl, aby nás žádné utržení nepopudilo k hněvu, ani aby nás žádné lichocením neohnulo k neoprávněné náklonnosti, ani aby nás nezarmucovalo žádné protiventství. Jenom tak můžeme být dále upevňování ve víře, k níž jsme byli povoláni, aby námi žádná nestálá věc tohoto světa nepohnula.“ Tolik sv. Řehoř. Pochop tedy: Nedovol, aby tebou kývalo pochlebování a vedlo tě k pýše, ani utrhování k hněvu, ani štěstí k hříchům pýchy nebo k rozkoši, ani se nedej pohnout k netrpělivosti protiventstvími, jako je třeba chudoba nebo jiné věci. Zůstaneš-li pevný, nebudeš rákos, kterým kývá vítr, ale budeš hoden toho, aby tě Kristus chválil, jako chválil Jana Křtitele.

A dále Kristus říká: „Nebo co jste vyšli shlédnout? Člověka oblečeného do drahých šatů?“ Jako kdyby tím říkal: „Jan není pochlebník, neboť kdyby chtěl pochlebovat, nebydl by na poušti, ani by neležel na svém plášti u Heroda v žaláři. Kdyby chtěl pochlebovat, pochleboval králům, a ne mně, chudému, ti, „kdo nosí drahé šaty, jsou v domech královských“ a pochlebuji jim. Ó, kolik je takových pochlebníků, zvláště kněží u dvorů knížecích, královských a panských, a zvláště u papežského dvora, k němuž se slézají ti největší pochlebníci, aby se u něj modlili a klaněli více než Pánu Bohu. A to všechno dělají proto, aby se mohli oblékat do drahých šatů a plodili pýchu, rozkoš a lakomství. Jak daleko takové lidé zabloudili od Jana! A i nám běda, pokud nechceme trpět, ale chceme být lehkou živou a spaseni. Běda těm, kteří se chlubí svým oblečením a jeho zvláštními stříhy, kteří mají množství oblečení, takže ho molové více nebo méně požírají. Takové povzbuzuje apoštol Jakub, když v páté kapitole (v. 1–3) říká: „Vy boháči, plačte a naříkejte nad pohromami, které na vás přicházejí. Vaše bohatství shnilo, vaše šatstvo je moly rozežráno, vaše zlato a stříbro zrezavělo, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň.“ Toto mají na mysli moudří lidé, takže neshromažďují mnohá drahá roucha, ale vystačí si s vhodným oblečením, jímž by svou nahotu přikryli a zimu zahnali a tak naplnili potřebu svého těla. Neboť kvůli tomu dal Bůh oblečení Evě a Adamovi, když zhřešili. Dal jim suknicu, aby přikryli svou hanbu a byla kožená, aby je před zimou ochránila. Hle, Jan

měl plášť, kterým zahnal hanbu i zimu – proto ho Spasitel chválí, že nechodí v drahých šatech.

A dále v textu čteme: „Nebo proč jste vyšli? Vidět proroka?“ Říká tím, že Jan nemlčí ze závisti, jako kdyby chtěl být nazván prorokem nad Krista. Proto Pán dodává: „Ano, pravím vám, a víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: ‚Hle, já posílám posla před svou tváří, aby ti připravil cestu.‘“ To jsou slova od Boha Otce k Synu. Neboť Bůh Otec poslal před svým Synem Jana, aby kázal dříve než on, aby křtil dříve než on a aby zemřel dříve než on. Tím připravil cestu lidu, aby poznali Krista a uvěřili v něj. Proto řekl jeruzalémským kněžím v Janovi v první kapitole (v. 26–27): „Já křtím vodou. Uprostřed vás stojí, koho vy neznáte – ten, který přichází za mnou; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u jeho obuvi.“ A tak byl Jan poslán od Boha, aby před Kristem jakožto člověkem kázal, křtil a připravil cestu lidu. A ta cesta je cesta Kristova, v níž následoval Jana, aby nás svým křtem zbavil hříchů, a vytrváme-li až do konce, dal nám ze své milosti život věčný.

ABRAHAMOVA VÍRA (JK 2,21–24)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Abraham zajásal, když spatřil Kristův den. Abraham oslavoval Krista. Spolu s věřícím Abrahamem přišlo skutečné požehnání také k pohanským národům (Ga 3,14). Dnes se podíváme na Abrahamovu víru, a to v popisu, který nám poskytl jeden z novozákonních pisatelů, nevlastní bratr Ježíše Krista, Jakub. Už jsme viděli mnoho z toho, jak Abraham věřil Bohu, když jsme procházeli jeho životem v knize Genesis. Jakub používá Abrahama, aby na něm ukázal, co to znamená pravá víra. Abraham je nazván praotcem věřících – nikoliv proto, že by byl prvním věřícím na světě – věřící byli i před ním – a teď mám na mysli lidi věřící Bohu, takoví, s nimiž se z Boží milosti sejdemě při hostině Beránkově. Syn Adama a Evy Ábel, který věřil a proto přinesl Bohu lepší oběť než jeho bratr Kain, nebo spravedlivý Noe, kazatel spravedlnosti, který stavěl archu a při tom volal lidi k pokání. Nebo Henoch, který chodil s Bohem, věřil Bohu a nebylo ho, protože ho Bůh vzal. To je jen pár příkladů.

Ale Abraham nám slouží jako vzor – je praotcem věřících, protože jeho víra byla dokonalá a na něm bylo zjeveno všem lidem, že člověk je ospravedlněn z víry a nikoliv ze skutků, které dělá. Nicméně také skutky mají své místo a to nikoliv nezanedbatelné.

Pojďme se tedy podívat na jedinou věc, o kterou tady Jakubovi jde: *Co to je pravá víra*. Jak se projevuje skutečná víra, která vede ke spasení. Je to jedno z rozlišovacích znamení a my potřebujeme – a musí to být naše životní nutnost a potřeba – potřebujeme vědět, jak vypadá opravdová víra, abychom možná s dobrými úmysly nakonec neskončili v pekle. Všichni dobře známe ono známé pořekadlo, že cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly.

I. Pravá a falešná víra (v. 14–20)

Po přečtení druhé poloviny druhé kapitoly Jakubova listu bychom si mohli snadno říci, že Jakub píše nějakým nevěřícím lidem – vždyť mluví o mrtvé víře, o víře démonů. Vypadá to, že píše lidem, kteří snad ani nevědí, co je to víra a že věří. *Ale nemylme se!* Abychom snad nebyli uvedeni do klamu, oslovuje Jakub své čtenáře: „bratři moji“. Tedy vy, kteří věříte v Ježíše Krista, kdo jste v něj složili svou naději, vy, kdo říkáte a vyznáváte, že Ježíš je Pánem vašeho života, vy kdo milujete Boha. Ale k tomu „bratři moji“ ještě dodává: „Nemylte se, nenechte se ošálit!“ – co je to platné (v. 14)? K čemu to vůbec je? Dejte si pozor! Na co? Někdo například vyznává, že je křesťan. Ale jeho život mluví trochu jinou řečí.

V Genesis 4 Bůh přijal Ábelovu oběť a odmítl Kainovu. A Písmo nám vysvětluje, že to bylo proto, že Ábel věřil Bohu. Ale Kain nevěřil. Přesto obětoval Bohu oběť. Když ji Bůh odmítl, jeho tvář zesinala. Jak mnoho můžeme poznat z výrazu tváře. Kolik řeči je skryto v našem jednání? Naše jednání je odrazem toho, co je v našem srdci. Říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky. V našem jednání se projevuje naše smýšlení a naše víra. Může ho snad ta víra spasit? Jak se projevuje skutečná spasitelná víra? Ve slovech? V tom, co vyznáváme? Podívejme se velmi rychle nejprve na to, jak podle Písma vypadá:

Démonska víra

Je to víra, kterou mají démoni a je to víra, kterou má mnoho lidí – dokonce takových lidí, kteří se prohlašují za křesťany, kteří říkají: „Pane, pane ...“, ale kteří uslyší: Nikdy jsem vás neznal. Jděte ode mě, činitelé nepravosti!“ (Mt 7,23).

Ve čtrnáctém verši vidíme, že taková víra, může být *doktrinně správná*. Někdo říká, že má víru, tedy ví, co by to mělo znamenat, ví, že tady jsou věci, kterým je potřeba věřit. Ale jeho víra není vidět na jeho životě, ignoruje proměnu srdce. Není tam nové srdce!

V dalších dvou verších (15–16) vidíme, že to může být víra, která je *hluboce upřímná*. Tady je někdo, kdo skutečně věří tomu, co říká, ale není opravdový, protože neslouží potřebám druhých. Druzí lidé jsou mu lhostejní. Jakub uvádí konkrétní příklad – velmi praktický a nijak dramatický. Není to žádný „hrozný“ hřích, krádež miliard nebo vražda. Je tu člověk, který má hlad a je mu zima. A je tu někdo, kdo se o něj nepostará, přestože tvrdí, že má víru. K čemu je taková víra? Nedostatek dobrého jednání je hřích, stejně jako vražda.

V sedmnáctém verši vidíme, že taková víra *klade důraz na fakta*, na intelektuální pochopení, na rozumová vysvětlení, ale není živá, nespolehá na živého Boha. Víra bez skutků je mrtvá. Tento verš je klíčový pro naše porozumění tomu, co je to skutečná víra. Skutečná víra se bude projevovat ve skutcích. Nebo když to řekneme obráceně – naše skutky ukazují na to, čemu skutečně věříme. Víra se neutají, ale vždycky přinese ovoce.

Následující verš (v. 18) vysvětluje, že démonská víra se *odmítá dobrovolně se podřídit Kristu* a souhlasí s hříchem.

Někdo však řekne: „Jeden má víru a druhý má skutky.“ (Jk 2,18)

Jakub tady nestaví proti sobě dva koncepty – koncept skutků a koncept víry, ale znovu ukazuje na to, že víra a skutky musí jít spolu ruku v ruce. Tak jako je mrtvá víra bez skutků, *tak jsou i skutky bez víry mrtvé*. Je mnoho skutků, které vůbec nemusí pramenit z víry. Lidé nebudou spaseni nebo ospravedlněni na základě svých skutků. Na základě svých skutků budou lidé vždy jenom odsouzeni! Podstatou hříchu je totiž nevěra v Ježíše Krista. Bez Krista nemůžeme udělat nic a bez něj jsou všechny naše skutky jenom kydáním špíny na Jeho svatost a spravedlnost.

Skutky bez víry – to je démonská víra, stejně jako víra bez skutků. Skutky bez víry nemají svůj základ v Bohu, odmítají se podřídit Kristu a proto víra, která stojí za takovými skutky, je víra démonská.

Ve verši devatenáct Jakub popisuje víru démonů zcela otevřeně a říká, že taková víra – a nepochybuje o tom, že to víra skutečně je – vede k přicházejícímu soudu a *je ochotná ke kompromisu*. Jakub tady velmi ostře vysvětluje, že nestačí jenom prohlášení o tom, že někdo věří v Ježíše Krista. Kolikrát jsme to již slyšeli? Oni také věří,

oni také věří, my také věříme .... – jsme všichni na stejné lodi. Ale Jakub říká, že to tak není! Ty věříš, že je jeden Bůh. Dobře činíš. Všimněte si, co Jakub dělá: staví věci do naprostého protikladu! Ty věříš? To je skvělé. I démoni věří! Vidíte, jak je to vágní, takové vyznání. Vidíte, do jaké společnosti řadí Jakub ty, kdo věří v Boha a nejednají podle toho? Někteří démoni mají větší víru a lepší teologii než lidé v církvi.

Neuznáš, ty nechápavý člověče, že víra bez skutků není k ničemu? (Jk 2,20)

Démonska víra uvádí druhé do klamu, ale vede také k sebeklamu a svádí k marnému životu, který vede do prázdnoty. Mimochodem všimněte si, co je kořenem takové víry: nechápavost, pýcha na vlastní víru. Opravdu je Ježíš tvým Pánem a Spasitelem? Pravá milost se liší od zkušenosti démonů – démoni věří, že je Bůh svatý a nenávidí hřích – zaslíbil soud a vykoná ho. Důvod, proč se démoni třesou, je, že znají Boha víc než my. Přesto démoni nemohou zakusit Boží milost. Můžeme mít velké myšlenky o Bohu a velké zkušenosti s Bohem a přesto ho nemusíme znát.

Křesťanská víra

Živá víra je víra skutečná, je to víra, která má moc, víra, jejímž výsledkem je změněný život. Jakub v tomto oddíle ve druhé kapitole nemluví o tom, jak tato víra vzniká, ale popisuje, jak tato víra vypadá. Živá víra je založena na Božím slově. Skrze Boží slovo jsme se duchovně narodili:

Z jeho rozhodnutí jsme se znovu zrodili slovem pravdy. (Jk 1,18)

A o několik veršů dále říká, že k tomu došlo, když jsme přijali Boží slovo:

...v tichosti přijměte zaseté slovo, které má moc spasit vaše duše. (Jk 1,21)

Jinými slovy zde Jakub říká přesně totéž, co apoštol Pavel v listu Římanům:

Tedy víra je ze slyšení, a slyšení skrze slovo Boží. (Ř10,17 KRAL)

Živá víra je založena na Božím slově a to se týká celého člověka. Mrtvá víra působí jen na rozum; démonska víra se dotýká mysli

i citů. Ale činorodá živá víra zahrnuje i vůli. Ve víře ke spasení musí člověk zapojit svou celou bytost. Mysl porozumí slyšené pravdě; srdce po ní touží a vůle na základě víry jedná. Dr. Martyn Lloyd-Jones o tom říká, že *pravda Božího slova je předložena mysli, odkud přechází do srdce a teprve potom dochází k jednání vůle*. Živá víra vede k pokání z hříchů, tedy k odvrácení se od hříchů, k jejich opuštění a vede k novému životu, k novému způsobu života ve svatosti a službě Bohu. Popis takové víry nalezneme:

Lidé sami vypravují, jak jste nás přijali a jak jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a skutečnému.
(1Te 1,9)

To je skutečné pokání, které vede k odvrácení se od model k Bohu, to je opravdová víra, která se projevuje službou Bohu živému a skutečnému. Taková víra je skutečně živá. Taková víra přináší spasení a Boží spravedlnost do našeho života. Je to také vaše víra?

Aby dal Jakub vyniknout kontrastu mezi pravou a démonskou vírou, tak přidává ještě příklad opravdové víry: praotce Izraele Abrahama.

II. Ospravedlnění ze skutků?

Což nebyl náš otec Abraham ospravedlněn ze skutků, když položil na oltář svého syna Izáka? (Jk 2,21)

Abraham byl praotec a zakladatel Izraele. A Jakub jistě vybral tento příběh schválně, aby ukázal, že takto jednal ten, který byl praotcem všech Židů, všech dvanácti pokolení, které jsou v diaspoře, jimž svůj dopis adresoval.

Abraham věřil, a proto šel obětovat Izáka, když byl podroben zkoušce. ((Žd 11,17)

V Genesis 15 a 22 nacházíme popsany celý příběh, který zde Jakub připomíná v několika verších. Bůh povolal Abrahama a dal mu zaslíbení:

Vyvedl ho ven a pravil: „Pohleď na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“ A dodal: „Tak tomu bude s tvým

potomstvem.“ Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost. (Gn 15,5–6)

Slovo *připočetl*, je výraz právnícký i finanční; znamená to „vložit na něčí účet“. Abraham, stejně jako každý jiný hříšník, jako každý potomek Adama, měl duchovní konto prázdné. Nebyl schopný nic zaplatit! Jeho duchovní konto bylo jako řecká pokladna – nebo možná jako česká! Na internetu můžete najít stránku, kde je vyčísleno, jak narůstá dluh veřejných financí v naší zemi – to tempo je asi 4800,- Kč za vteřinu (pozn. údaj je z června 2012). Stejně je to s duchovním kontem nevěřícího člověka – každou vteřinu svého života přidává dluh ke svému kontu, protože každá vteřina jeho života je vteřinou nepřátelství a vzpoury proti Bohu. Ale Abraham uvěřil Bohu a Bůh Abrahamovi připsal na jeho účet *spravedlnost*. Kristovu *spravedlnost*. Abraham si tu *spravedlnost* neodpracoval, nezaplatil za ní, nezískal ji svým mimořádným utrpením ani těžkými zkouškami! Přijal ji od Boha jako dar. Byl prohlášen *spravedlivým, protože uvěřil*. Byl ospravedlněn z víry.

Milí přátelé, ospravedlnění je v Bibli velmi důležitý pojem a my potřebujeme dobře rozumět, o co se jedná. *Ospravedlnění je Boží čin, jímž Bůh prohlašuje hříšníka za spravedlivého na základě Kristova díla, které vykonal na kříži*. Ospravedlnění není žádný zdlouhavý proces, ale jedná se o okamžitý Boží čin. Mohli bychom říci, že to je právní prohlášení, které platí od okamžiku svého vyhlášení už napořád. Ospravedlnění není něco, co by mohl udělat hříšník – vždycky to musí udělat Bůh. Když člověk uvěří v Krista, je Bohem prohlášen za *spravedlivého*. Je to stále týž hříšník, nicméně dvě věci jsou úplně nové:

1. Jeho vztah s Bohem. Už není nepřítel, vzbouřenec, už není pod Božím hněvem, ale byl ospravedlněn a Bůh je nyní na jeho straně. Takový člověk je Božím dítětem. To je faktická duchovní změna, změna duchovního stavu člověka.
2. Takový člověk dostal od Boha nové srdce a spolu s ním také nový život. Také toto je duchovní změna, která se odehrála uvnitř člověka. Je tady nový člověk. Navenek vypadá stále stejně, ale uvnitř se něco změnilo – z toho, co bylo zkažené, udělal Bůh to, co je svaté.

A tady se dostáváme k naší otázce: Jak můžeme říci, že je člověk ospravedlněn z víry, když toto jednání mezi hříšníkem a Bohem probíhá v duchovní oblasti a v nitru člověka? A jak tomu máme rozumět, když Jakub tady mluví o ospravedlnění ze skutků, zatímco Pavel trvá na ospravedlnění z víry a skutky považuje za nic? Není to protiklad? Nejsou tady dvě věci, které spolu nejdou dohromady? Můžeme nějak smířit Pavla s Jakubem?

Na tyto otázku odpovídá právě Abrahamův příklad: ospravedlněný člověk má změněný život a bude jednat podle Boží vůle; bude poslušný. Jeho víra se projeví na tom, co dělá, ukáže se na jeho na jeho skutcích. Abraham věřil a prokázal opravdovost své víry skutkem. Proto Jakub může napsat:

III. Vztah víry a skutků

Nevidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ve skutcích došla víra dokonalosti? (Jk 2,22)

Víra se teprve ve skutcích projevila, jako opravdová víra, došla dokonalosti. Když půjdeme do knihy Genesis, tak uvidíme krásnou časovou posloupnost, která dává vyniknout ospravedlňující Boží milosti a poslušnému jednání vírou ospravedlněného člověka. Na mnoha dalších místech Písma nalezneme tutéž posloupnost – je mnoho míst, která mluví o skutcích, které následují okamžitě po víře.

- Pavel se po svém obrácení začal okamžitě modlit a postit.
- Učedníci opustili svou práci, svůj byznys – rybářskou firmu, vybírání daní ...
- Zástupy lidí následovaly Ježíše.

V Tesalonice se lidé obrátili, přestali sloužit modlám a začali sloužit živému Bohu, mluvili o své víře s druhými lidmi. Neměli bychom tedy být překvapeni tím, že Jakub mluví o tom, že skutky následují víru.

Pavel začíná větu – pouhá víra tě může zachránit – a Jakub tu větu ukončuje slovy, že ta spasitelná víra nikdy není sama. Jakub mluví o spasení jiným způsobem než Pavel. Pavel mluví o počáteční zkušenosti víry. Jakub mluví o konci víry. Jakub zdůrazňuje

soud. Věnuje se mu. Pavel se věnuje základům spasení. Skutky pro něj nemají žádnou cenu pro začátek spasení. Mluví se připočítané spravedlnosti. Když jsme ospravedlněni – Bůh nás prohlašuje spravedlivými. Spravedlnost Ježíše je trvale přenesena na věřícího. Není ve svých zkušenostech spravedlivý jako Boží syn, ale je prohlášen za spravedlivého a je mu přičtena spravedlnost Božího syna, Pána Ježíše Krista. Jakub říká, že ti, jimž byla tato spravedlnost přičtena, budou mít v určitém čase také zkušenost této spravedlnosti. Budou žít tuto Kristovu spravedlnost a dělat skutky spravedlnosti. Tyto jejich spravedlivé skutky potom prokáží na soudu, že oni jsou ospravedlněni.

Nebot' podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen. (Mt 12,37)

Křesťané na soud nepřijdou, protože byli vykoupeni, ale jejich skutky budou Božím soudem prověřeny. Nebudeme souzeni *na základě* našich skutků, ale Boží soud tyto skutky odhalí. Buď to budou skutky víry, nebo to budou skutky těla. Takže když Jakub mluví o tom, že Abraham byl ospravedlněn ze skutků, tak došlo k naplnění toho, co Bůh prohlásil o Abrahamovi o nějakých pětadvacet nebo třicet let dříve. Když položil svého syna Izáka na oltář ve víře, že ho Bůh vzkřísí a on se s ním vrátí zpět k Izákově matce, tak Abrahamova víra došla dokonalosti. Byla to dokonalá poslušnost víry a na Abrahamovi se naplnilo Boží slovo, jak jsme to viděli minule v listu Galatským a jak nám to připomíná i Jakub:

IV. Naplnění Božího slova (v. 23)

Tak se naplnilo Písmo: ‚Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost‘ a byl nazván ‚přítelem Božím‘. (Jk 2,23)

Abraham uvěřil Bohu nějakých dvacet pět let před narozením Izáka, o jehož obětování zde čteme. V tom, že neodepřel Pánu to nejdůležitější a nejvýznamnější ve svém životě, došla jeho víra dokonalosti. Víra působila (*synergó*) spolu s jeho skutky – spolupráce – jdou tu dvě věci ruku v ruce. Skutky přivedly Abrahamovu víru ke zralosti. Spasitelná víra je taková víra, která má skutky. Zralá víra

je výsledkem poslušnosti. Bez viditelných známek poslušnosti se můžeme o víře jenom dohadovat.

V křesťanském životě je jedním z takových skutků poslušnosti křest ve vodě. Boží slovo říká, že kdo uvěří, ten se má pokřtít. A my takto můžeme doopravdy vidět, jak víra v životech nových křesťanů dochází k naplnění a stává se dokonalou. Proto se o křtu mluví také jako o svědectví. Je to veřejné vyznání víry – je to vyjádření, jímž člověk před druhými křesťany říká, že v jeho životě došlo ke změně – Bůh mu dal nové srdce, které je poslušné a díky tomu se rozhodl následovat Ježíše Krista a podřizovat se mu jako Pánu, poslouchat ho.

Je celá řada dalších skutků poslušnosti, které vycházejí z víry – můžeme mluvit o studiu Písma, o modlitbě, o společenství s druhými křesťany, o vydávání svědectví o své víře lidem, kteří nevěří ... Martin Luther říkal, že víra je neustále aktivní. Je nemožné, aby živá víra nedělala neustále dobré věci. Opravdová křesťanská víra si neklade otázku, *jestli* má dělat, dobré věci, ale dělá je neustále. Když se vrátíme k Abrahamovi, tak vidíme, že jeho víra dosáhla zralosti, když bez zaváhání šel a poslechl Boha

Po těch událostech chtěl Bůh Abrahama vyzkoušet. Řekl mu: „Abrahame!“ Ten odvětil: „Tu jsem.“ A Bůh řekl: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím!“ Za časného jitra osedlal tedy Abraham osla, vzal s sebou dva své služebníky a svého syna Izáka, našťípál dříví k zápalné oběti a vydal se k místu, o němž mu Bůh pověděl. (Gn 22,1-3)

Jakub Abrahamovu poslušnost popisuje slovem dokonalá víra. Bůh řekl a Abraham se podle toho zachoval. Jak je to ve vašem životě, moji milí? Čtete Boží slovo, slyšíte kázání, mluvíte se bratrem nebo se sestrou ve víře a Bůh k vám promluví skrze své slovo – jak reagujete? Jako Abraham? Jsem vděčný za to, že to tak mnohdy je a že i na vašich životech je vidět dokonalost víry. Ale z vlastní zkušenosti také vím, že mnohdy Božímu slovu vzdoruji a je pro mě těžké se mu podřidit. A musím se modlit, aby Bůh dovedl moji víru k dokonalosti.

Vím, že i vy takto občas zápasíte a chci vás povzbudit příkladem Abrahama – když poslechl Boha, Bůh mu požehnal a nazval ho svým přítelem. Nemáme to přímo v Genesis, ale nacházíme to ve 2. Paralipomenon 20,7 a v Izajášovi 41,8. To je důsledek víry!

Závěr

Dostali jsme se na závěr našeho textu a před námi je poslední verš našeho oddílu, v němž Jakub shrnuje své učení o víře a znovu opakuje svým čtenářům a s nimi také nám, co už několikrát předtím řekl – mimochodem neopakuje to naposledy!

Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlněn, a ne pouze z víry!

(Jk 2,24)

Skutky víry jasně dokazují, že už došlo k ospravedlnění.

V Kristu Ježíši nezáleží na tom, je-li někdo obřezán či ne; rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou. (Ga 5,6)

Živá víra, taková víra, která jedná. Taková víra, která naplňuje královský zákon: Milovat budeš bližního svého jako sebe samého (Jk 2,8). Abraham věřil, A proto jednal. Proto teprve v jeho skutcích došla jeho víra dokonalosti. A co vy, moji milí? Věříte? Ukažte svou víru na skutcích!

Jakub v našem dnešním oddíle klade důraz na to, že křesťan žije vírou. Nejenom, že se drží učení Božího slova, ale každý den podle něj také žije. Jeho víra není mrtvá, ani rozumová nebo jen citová. Je to živá víra, jakou měl Abraham. Taková víra mění život a slouží Bohu. Nemusíme být nutně znalci Písma, abychom mohli být spaseni. Démoni mnohou znát Bibli mnohem lépe než mnozí kazatelé. Nevěřící lidé mohou mít mnohem větší duchovní zkušenosti než spasení lidé. Dokonce i láska, radost a pokoj mohou být padělkem. Mohou vycházet z takového chápání Boha, které je sebestředné. Člověk může být oklamán a myslet si, že miluje Boha, ale ve skutečnosti miluje jen svou vlastní představu o Bohu. Jaká je tedy vaše víra?

Je to živá víra, víra ospravedlněného člověka, která se projevuje v jeho skutcích a dostává v nich punc opravdovosti spasení? Nebo je to náboženská víra, která možná něco tvrdí a vyznává, ale jinak

je úplně mrtvá? Víra démonů, víra nespasených lidí? Co je skutečnou prioritou vašeho života? Podle čeho to poznáme nejlépe? Podle skutků víry! Je povinností každého křesťana poctivě zkoumat své srdce, motivy svého jednání, způsob života, jaký vede i skutky, které dělá. Každý z nás se musí ujistit, že jeho víra je opravdu živá, protože jen taková víra vede ke spáse.

Sami sebe se ptejte, zda vskutku žijete z víry, sami sebe zkoumejte. (2K 13,5)

Satan je podvodník a lhář a jednou z jeho zbraní je napodobování. Když se mu podaří přesvědčit člověka, že jeho falešná víra je vlastně pravá, má ho ve své moci. Waren Wiersbe ve svém komentáři k Jakubovu listu uvádí sérii otázek, které můžeme použít k tomu, abychom prozkoumali své srdce: Uvědomili jste si, že jste hříšníci a vyznali jste to Bohu? Zažili jste někdy strach z přicházejícího Božího hněvu? Co jste udělali se svými hříchy? Rozumíte tomu, že Kristus zemřel za vaše hříchy a vstal z mrtvých? Je vám jasné, že sami sebe nemůžete zachránit? Činili jste pokání ze svých hříchů a odvrátili jste se od nich? Nebo je máte dál tajně rádi a chcete v nich pokračovat? Těšíte se z živého vztahu s Kristem skrze Boží slovo a v Duchu svatém? Je vidět změna ve vašem životě? Jednáte a pracujete správně? Chcete růst v Božích věcech? Toužíte povědět o Kristu druhým lidem? Nebo se za něj stydíte? Jste rádi společně s Božím lidem? Těší vás to? Jste připraveni na druhý příchod Pána Ježíše? Nebudete zahanbeni?

Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid a hled, zda jsem nesešel na cestu trápení a po cestě věčnosti mě ved'! (Ž 139,23–24)

Nenechte tuto výzvu bez odezvy. Možná vás zneklidnila nebo rozrušila. Ano je to možné, protože Boží slovo toto dělá. Nenechme ho bez odpovědi. Pojdme ke Kristu, protože on je řešením. On je jediným řešením naší mrtvé víry, nemocné nebo slabé víry. U něj je život a spasení. Tak pojdme nyní k němu.

KAŽDÝ MÁ SVĚDOMÍ

William Fenner (1600–1640)

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Tím ukazují, že to, co zákon požaduje, mají napsáno ve svém srdci, jak dosvědčuje jejich svědomí, poněvadž jejich myšlenky je jednou obviňují, jednou hájí. (Ř 2,15)

V části Písma, kterou jsem si vybral pro toto pojednání, jsou obsaženy čtyři věty.

1. Že každý člověk má svědomí: „jak dosvědčuje jejich svědomí.“ Každý člověk má tedy svědomí, které mu vydává svědectví. 2. Že světlo, kterým je svědomí vedeno, a skrze něž pracuje, je poznání: „napsáno ve svém srdci.“ 3. Že poutem, které svazuje lidské svědomí, je Boží zákon: „co zákon požaduje, mají napsáno ve svém srdci.“ 4. Že funkcí a úkolem svědomí je vydávat svědectví buď v souladu se sebou samým, nebo proti sobě, obviňovat nebo omlouvat sebe sama nebo své činy: „dosvědčuje jejich svědomí, poněvadž jejich myšlenky je jednou obviňují, jednou hájí.“ Začnu tím prvním (pozn. překl.: Níže uvedený text obsahuje jenom tento první bod.).

Výrok I. Každý člověk má svědomí. Také všichni tito pohané popsaní v textu mají svědomí. Každý člověk má svědomí: „Jak dosvědčuje jejich svědomí.“ Také zákoníci a farizeové měli svědomí: „zahanbeni ve svém svědomí“ (J 8,9). Také dobří lidé mají svědomí, jako Pavel: „Toto je naše chloubka: Naše svědomí nám dosvědčuje...“ (2K 1,12). Zlý lidé mají svědomí: „Jak jejich rozum, tak jejich svědomí jsou poskvrněny“ (Tt 1,15). Jako je nemožné, aby oheň byl bez žáru, tak je nemožné, aby byl někdo bez svědomí. Vskutku, zvykli jsme si říkat: „Takový člověk nemá svědomí“, ale myslíme tím, že nemá dobré svědomí. Každý však má svědomí, ať už dobré, nebo špatné. Pán vtiskl svědomí do člověka, když ho na počátku stvořil. Je pravda, že od pádu člověka je svědomí žalostně zkažené, ale člověk ho nikdy nemůže odložit. Svědomí zůstává

v každém člověku navždy, ať už je na zemi, v nebi nebo v pekle. Svědomí mají i ti nejpodlejší a nejdábelštější sprostáci na světě. Ať ho uhašují nebo potlačují, jak jen mohou, ať ho zaprodávají, pohrávají si s ním nebo ho opíjejí, nakolik to jejich srdce dokáže; přesto svědomí bude dál působit navzdory jejich zubům.

1. Čas nemůže svědomí umlčet. Co jiného než svědomí přimělo Josefovy bratry, aby si vzpomněli na to, jak krutě s ním zacházeli? Stalo se to asi o dvacet let dříve, přesto to nemohli zapomenout

2. Žádný nátlak ani síla nemohou svědomí potlačit, ale jednoho dne se stejně ozve. Co jiného než svědomí přimělo Jidáše, aby šel a odnesl peníze, kvůli kterým zradil našeho Spasitele, a aby vykřikl: „Zhřešil jsem“ (Mt 27,4)? Není pochyb, že se ho snažil potlačit, ale nepodařilo se mu to.

3. Žádná velikost ani moc nemůže potlačit svědomí, ale jednoho dne se jako zlý pes zakousne hříšníkovi do tváře. Co jiného než svědomí přimělo faraona vykřiknout: „Já i můj lid jsme svévolníci“ (Ex 9,27)? Byl to velký král, a přesto nebyl schopen přemoci svědomí.

4. Žádná hudba, veselí ani žertování nedokážou omámit svědomí, přesto se bude ďábel tím vším snažit obehřát nešťastnou duši. Co jiného než svědomí bylo oním zlým duchem melancholie, která na Saula doléhala? Myslel si, že ji rozptýlí hudebními nástroji, ale ona přesto znovu přicházela.

5. Ani sama smrt nedokáže oddělit svědomí od hříšníka. Co jiného než svědomí je ten červ, který nikdy neumírá? A v pekle je svědomí jako ten oheň, který nikdy neuhasne.

Přiznávám, že někteří jako by svědomí docela ztratili. Dokážou zanedbávat své povinnosti, jako by vůbec žádné svědomí neměli. Mohou odkládat pokání a obrácení se k Bohu, jako by neměli více svědomí než zvíře; ale jednoho dne se svědomí objeví a jasně ukáže, že bylo přítomno v každém okamžiku jejich života, zasvěceno do všech jejich myšlenek a všech jejich cest a postaví před ně všechny věci, které udělali. Ať si je člověk v danou chvíli jakkoliv sebejistý, bezcitný nebo zocelený, svědomí se dříve nebo později

ozve. Buď zde, nebo v pekle se každému člověku prokáže, že má a vždy měl svědomí.

Důvody, proč Pán vložil svědomí do každého žijícího člověka, jsou:

1. Protože Hospodin je velmi spravedlivý soudce. A jako příkazuje pozemským soudcům, aby nesoudili beze svědků, tak ani on sám nebude soudit beze svědků; proto do každého vkládá svědomí, aby u Božího soudu přineslo důkazy ve prospěch nebo v neprospěch.

2. Protože Pán je velmi milosrdný. Jsme podivuhodně zapomnětliví a bezohlední k Bohu i k vlastní duši. Potřebujeme být povzbuzováni k plnění svých povinností; proto dal Pán každému z nás svědomí, aby bylo neustálým dozorcem. Někdy se zapomínáme modlit, a pak nám svědomí dává na vědomí, abychom šli k Bohu. Někdy jsme v povinnostech otupělí a svědomí nás jako bodnutí oživi. Někdy jsou naše vášně rozbouřené, a pak nás svědomí kontroluje a příkazuje nám, abychom je udrželi na uzdě. Nebýt svědomí, nikdy bychom se neudrželi v pořádku. Proto nám Pán z milosti dal svědomí.

Užití 1. První použití spočívá v odsouzení onoho ďábelského přísloví, které je mezi lidmi běžné: "Svědomí je dávno oběšeno." Ne, ne! Achítifel se může oběsit, ale nemůže oběsit své svědomí. Saul se může zabít, ale svědomí zabít nelze. Je to červ, který nikdy neumírá (Mk 9,44). Jako je nesmrtelná duše rozumného člověka, tak je nesmrtelné i svědomí.

Užití 2. Za druhé to odsuzuje ty, kdo se chystají potlačit svědomí. Jejich svědomí je čas od času činí melancholickými a sklíčenými a oni se ho snaží potlačit. Běda! Proč se snažíte o to, co je naprosto nemožné? Můžete ho na chvíli potlačit a na chvíli mu zacpat ústa, ale nikdy se ho nezbavíte. Svědomí přiléhá tak těsně, že se člověk může zbavit sám sebe stejně jako vlastního svědomí. A skutečně, jeho svědomí je on sám. „Každý ať zkoumá sám sebe“ (1K 11,28), to znamená své svědomí. „Posuďte to sami“ (1K 11,13), to znamená, posuďte to ve svém svědomí.

Užití 3. Za třetí to vyvrací ten opilecký názor, že svědomí není nic jiného než momentální záchvat melancholie. Ne, možná způsobuje

přítomný záchvat melancholie, ale není jím. Svědomí je stálá síla v člověku, která je stále s ním a bude ho stále soudit a odsuzovat, pokud se proviní před Bohem. Bude s ním, až jeho záchvat duchovní skleslosti skončí. Ať se směje a veselí, svědomí však leží na dně všeho a zkazí všechnu zábavu (Př 14,13). I když se opilec raduje, jak chce, přesto nevěřím, že by mu svědomí uprostřed toho opileckého veselí nezpůsobilo nějaký hluboký zármutek a neřeklo mu, že je to velmi špatný život. Ať to tělesný pokrytec zakrývá dobrými povinnostmi, dobrými modlitbami a dobrými nadějemi; přesto nevěřím, že by v jeho nitru nebylo svědomí, které mu říká, že je kvůli tomu všemu zkažený. To můžeš vidět na Kainovi (Gn 4,5). Měl dobrou práci, obětoval Hospodinu, ale když to udělal, jeho tvář zesinala. Svědomí ho skutečně tížilo a říkalo mu, že ho Bůh nepřijímá. Svědomí je se zlými lidmi v církvi - při kázání, při svátostech - a ve skrytu jim říká, že nejsou osobami, kterým pozhánání těchto obřadů náleží.

Užití 4. Konečně to může být napomenutí zbožným, aby si uvědomili, že pořád mají svědomí, a aby se proto vždy snažili udržet je „bez poskvrny“, což bylo Pavlovo úsilí (Sk 24,16). Dávejte pozor, abyste své svědomí neposkvrňovali v povinnostech zbožnosti vůči Bohu: v modlitbě, naslouchání atd., ani ve svém povolání, jídle, pití, zábavě, odpočinku. Vždycky dbejte na to, abyste neposkvrňovali své svědomí, protože je stále s vámi. Když dva žijí stále spolu, nesmějí se navzájem urážet, jinak nebude klid. Vy a vaše svědomí musíte žít stále spolu. Pokud je urazíte, budete mít velmi špatný život. Lepší je žít s nadávkami, než žít s poskvrněným svědomím. Raději urážejte celý svět, než abyste uráželi svědomí. Není nikdo, s kým byste měli žít stále, ale se svědomím musíte žít stále. Nemůžete žít neustále se svými manžely, ani s manželkami, ani s rodiči či pány. Je čas, kdy se musíte rozdělit, ale svědomí a vy se nikdy nerozdělíte. Proto se snažte, abyste ho udrželi neporušené. Tolik tedy k prvnímu výroku: V každém člověku je svědomí.

MARIE Z MAGDALY

Alexander Moody-Stuart

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

... Marie, zvaná Magdalská. Lk 8,2)

V sesterstvu svatých žen, kteréž přisluhovaly Pánu Ježíši, když byl na zemi, bývá Marie Magdalena jmenována obvykle na prvním místě, jakoby se tím naznačovalo, že vyniká nad ostatní jakousi zvláštní milostí. Zmrtvýchvstalý Pán zjevuje se nejprve jí, a to nejen mezi všemi ženami, ale také mezi všemi učedníky. Jinak zaujímala v celém tom sesterstvu místo poslední a dosud jí přísluší v dějinách Božího království význačné označení „Marie Magdalena, z níž vyhnal sedm démonů“. Ale táž milost, která způsobuje mezi lidmi nekonečné různosti, často povyšuje nejbídnějšího a nejhojněji obohacuje nejbědovanějšího, neboť „mnozí první budou poslední a poslední první.“

Když apoštol Pavel označil sebe jako „prvního z hříšných“, dokládá: „Avšak došel jsem slitování, aby Ježíš Kristus právě na mě ukázal všechnu svou shovívavost jako příklad pro ty, kteří v něho uvěří a tak dosáhnou věčného života.“ Marie Magdalena je podobným příkladem, jenž povzbuzuje i největšího hříšníka, aby uvěřil v Ježíše Krista k životu věčnému. Na ní je jasně vidět, že „kde se rozhojnil hřích, tam se ještě více rozhojnila milost“.

Když přemýšlíme o její povaze a životě, podívejme se nejprve na její rodiště a pak na ni samu, jakožto na ženu podle lidského soudu bezúhonnou.

I. Magdala, rodiště Mariino

Magdala byla Marii v dospělejším věku místem střídavého světla a stínu; v dětství bezpochyby šťastným domovem.

1. V dospělejším věku byla Magdala Marii místem střídavého světla a stínu. Všeobecně se má za to, že Marie má své příjmení Magdalena od města Magdaly, které se tudíž pokládá za její rodiště a bydliště. Magdala leží na západním pobřeží Genezaretského jezera, z jehož hladiny Pán kázával žasnoucím zástupům, jehož hlu- binami svou tajemnou mocí vodíval oploutvená hejna, jehož vlny tišil svým slovem, nebo je užíval za stezku pro své nohy. Z okolí tohoto Galilejského moře si Pán Ježíš vybral většinu svých nej- bližších následovníků; jeho vody proslavily se tím, že nosily ony lodi, které jejich majitelé opustili kvůli „vzácné perle“ a na jeho březích bývaly rozprostřeny sítě rybářů, z nichž se pak měli stát „rybáři lidí“. Odtud povolal všechny své věrné apoštoly, neboť se má za to, že mimo zrádce, Jidáše Iškariotského, všichni ostatní ze dvanácti byli Galilejští. Někteří učenci až do nedávna hledávali Magdalu na protějším břehu jezera, jen asi vzdálenosti jednoho dne sobotního od Gadary, odkud pocházel onen nešťastník, po- sedlý množstvím ďáblů. Avšak nyní se má za jisté, že stávala tam, co nynější Medžel, totiž na západním pobřeží jezera, jižně od rovi- ny Genezaretské a nedaleko dobře známých měst, severněji položených, jako Kafarnaum, Korozaím, Bethsaida, jež byla jeviš- tům tak mnohých a mocných skutků Spasitelových. „Medžel (praví Dr. Thomson), je bídné hnízdo, skládající se asi z tuctu nízkých, těsně k sobě schoulených chatrčí, které vypadají, jako kdyby se každou chvíli měly zhroutit a proměnit v pustou hromadu černého čedičového rumu. Je to městečko Marie Magdaleny, z níž vyšlo sedm démonů, a shoduje se dost nápadně s onou jedinou událostí, která mu pojistila místo v dějinách. Jeho obyvatelé jako by byli posedlí jakýmsi zlými duchy, neboť jsou asi tou nejhorší chátrou toho kraje, třebaže bydlí na pobřeží tohoto stříbrolesklého jezera a obdělávají rovinu genezaretskou, již dějepisec Josefus nazval ‚chloubou přírody‘.“

Magdala tedy stála na břehu vod četně navštěvovaných a upro- střed země nad jiné pozeňnané. A přece byla právem nazvána zemí mrákoty a lid její bydlel ve stínu smrti. „Země Zabalón a Neftalí při moři za Jordánem, Galilea pohanů,“ byla zvolena za bojiště mezi

mocnostmi dobrého a zlého. Tam „lid, který chodil v temnotách“ uviděl veliké světlo a „těm, kdo bydleli v zemi stínu smrti“, zazářilo světlo. Magdala se nalézala v samém středu tohoto bojiště mezi světlem z nebe a temnotou pekelnou; a Marie bydlila v Magdale, zatímco se odehrával tento veliký zápas. Z jezera, jehož vlny omývaly patu jejího rodiště, přivolal Pán Ježíš ryby na udici a do síti Petrovy a jeho druhů, a do stejných vod vehnali vyhnaní démoni stádo vepřů, aby v něm utonulo.

2. Magdala byla pro Marii bezpochyby domovem šťastného dětství. Marie, dcera Abrahamova, dítko staré smlouvy, obdržela jméno slavné po celém Izraeli z dob prorokyně Marie, čili Miriam, sestry Mojžíšovy. O jejím dětství nevíme nic určitého, poněvadž o něm není nic zapsáno. Ale soudíme, že v útlém mládí svém nebyla ďáblem posedlá, jinak by nenabyla takové domácí a společenské dovednosti, aby mohla později přisluhovat Pánu. Ostatně bývá v evangeliích obyčejně podotknuto, měla-li nemoc dlouhé trvání. Z jejího pozdějšího života dále uzavíráme, že byla asi ve svém dětství a mládí účastna výhod, poskytovaných blahobytem, ne-li hojností. Po svém vysvobození z moci satanovy měla totiž tolik, že netoliko mohla žít, aniž by namáhavě pracovala nebo závisela na jiných, nýbrž že ze svého jmění mohla přisluhovat Pánu v jeho vezdejších potřebách a koupit drahé vonné věci k pomazání jeho těla po smrti (Lk 8,3; Mk 16,1). Nabyla-li tohoto statku dědictvím, jistě strávila dětství a mládí za příznivých vnějších poměrů a měla přípravu a vychování, jaké slušelo dceři Izraelské.

Krajina, v níž strávila dětská léta, byla neobyčejně líbezná. Město se nalézalo u samého břehu jezera, skoro uprostřed jeho západního pobřeží, tedy tam, kde bylo nejširší směrem od východu k západu. „Jezero samo, z kterékoli okolní výšiny na ně patříme, poskytuje pohled rozkošné vodní hladiny, jako třpytné zrcadlo zasazené v rámeček okrouhlých chlumů a drsných hor, jež se zvedají stále výše až tam, kde Chermón obraz ten jakoby na modrou klenbu nebes zavěšuje.“

Tak asi trávila Maria svá mladá léta na líbezném okraji modravého jezera Galilejského: pomáhala v domácnosti, slýchala čtení

Zákona v synagoze, naslouchala zázrakům, jež Hospodin učinil v Egyptě, na poušti, jakož i v zemi zaslíbené. Chodívala jistě také na Sión a účastnila se s dcerami jeruzalémskými izraelských slavností. Bezpochyby byla již tehdy její přirozená povaha rázovitější nežli ostatních zbožných a ctihodných žen Nového zákona. Marie, matka Páně, ji i všechny ostatní předčila prostotou a silou víry, což dodává celému jejímu životu nevyrovnané šlechtnosti a svrchované vznešenosti. Ale právě pro tuto prostou velikost postrádá její povaha oněch ostrých tahů, jež se jeví v povaze její sestry v Božím království. V zralejším věku se vyznačuje křesťanská povaha Magdaleny mohutnou vroucností lásky, nezdolnou silou vůle a hrdinskou odvahou. A tyto vlastnosti se u ní musely projevovat jako přirozené nadání hned za jejích dětských a dívčích let. Od počátku měla pravý ženský cit a naplakala se asi více, než kterákoli z jejích sester v Pánu. Ale byla ženou s osobními rysy tak hluboce vyrytými, že si ji nedovedeme představit leč jako dítě svérázné a později jako hebrejskou mladici čilou, přítulnou, ráznou a odhodlanou. A nemáme žádný důvod zkalit tento obraz domněnkou, že by přirozená nevinnost jejího mládí byla navždy zničena poskvrnou ze všech vezdejších nejohavnější. Maria Magdalena jistě nebyla Magdalenou v obrazném smyslu novověkém, což vede nás k úvaze, že:

II. Magdalena byla podle lidského soudu ženou bezúhonnou

Velmi všeobecně bývala Maria Magdalena považována za „ženu v městě, která byla hříšnice,“ která smáčela Ježíšovy nohy slzami kající vděčnosti a která milovala mnoho, protože jí bylo mnoho odpuštěno (Lk 7,36–50). Tato kajícnice nás všechny zahanbuje, neboť přemnozí milujeme Pána Ježíše málo. A proč? Jedině proto, že domníváme se, že je nám málo odpuštěno; neboť neomylně a nezměnitelně platí: „Komu se málo odpouští, málo miluje. Což jsme snad málo hřešili? Odpovídáme: nikoli; hřešili jsme mnoho. Ale mnoho hříchů samo ještě nepůsobí mnoho lásky. To působí jen

mnoho odpuštění. Veliký dluh třeba vzbudí jen nenávist. Teprve veliké odpuštění budí lásku. Nejspíš se tedy domníváme, že nám bylo odpuštěno málo a proto málo milujeme. A přece, jestliže jsme vůbec dosáhli odpuštění, bylo nám odpuštěno mnoho; a věříme-li, že jsou nám odpuštěny mnohé hříchy, nemůžeme, než přilnout s mnohou láskou k tomu, který sám od sebe nám odpustil všechnen dluh. Jméno Magdalena se sice dává všeobecně a takřka neodvolatelně hříšnicím nyní kajícím, ale dříve veřejně nepočestným; avšak ve skutečnosti nemáme naprosto žádný důkaz, že by Maria Magdalena kdy taková byla, stejně jako je nepravděpodobné, že byla onou plačící kající, která pomazala nohy Pána Ježíše.

Vždyť Magdalena byla zámožná, což ona žena sotva byla. Magdalena posluhovala Pánu Ježíši, kdežto ona byla poslána domů. Magdalena byla posedlá, tato nikoliv. Ale přes to vše bylo jí a jejím padlým sestrám dáno jméno Magdalenino. Ať jim tedy už navždy zůstane!

1. Zdá se, že ženy, jež posluhovaly Pánu ze svých prostředků, byly paní ustálené dobré pověsti a větším dílem zámožné; jedna pak z nich, Jana, manželka Herodova správce, zaujímala vynikající postavení. První místo pak mezi nimi má Maria Magdalena; vše nasvědčuje tomu, že povahou a postavením se rovnala ostatním. Vypravování evangelia, že posluhovala Pánu Ježíši, následuje hned po zprávě o jeho pomazání, ale mezi oběma zprávami není ani nejmenší vnitřní souvislost. To, že ony svaté ženy opatrovaly Pána Ježíše v jeho časných potřebách ze svého majetku, se může považovat za důkaz, že ona „žena z města“ k nim nenáležela (Lk 7,37). Mast, kterou vylila na Pánovy nohy, jí náležela v dobách předešlého nezřízeného života, ale to byl nejspíš takřka celý její majetek a sotva lze mít za to, že měla tolik vlastního jmění, aby jí stačilo netoliko k obživě, nýbrž aby z něho ještě jiným mohla dávat.

2. Kristus Pán byl přítelem hříšníků; přijímal je a jedl s nimi. Ale není důvod se domnívat, že by byl pozval nebo strpěl někoho tak zneuctěného, aby *chodil s ním* a mu posluhoval. Samo vypravování v evangeliu odporuje zřejmě takovéto domněnce. Kristus Pán ochotně uděluje kajícímu odpuštění, pokoj a požehnání. Ano, činí

více: když je vyzván reptajícím hostitelem, aby vysvětlil, jak mohl přijmout tu ženu, neospravedlňuje sám sebe, ale ospravedlňuje ji před jejími žalobci na zemi, tak jako ji ospravedlňuje nyní před nebeským Otcem. „Šimone, pohleď na tu ženu! Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. Nepolíbil jsi mne, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala líbat mé nohy. Nepomazal jsi mou hlavu olejem, ona však vzácným olejem pomazala mé nohy. Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje.“ Ale potom, co tuto ženu hříšnici ospravedlnil, ji propustil. Dává jí své požehnání, ale nezve ji, aby šla za ním, nýbrž výslovně ji propouští. Poslední slova k ní promluvená jsou slova lásky, ale také rozkaz: „Jdi v pokoj!“ , což jistě poslechla, a odešla do svého domu.

Jako ve všem ostatním, tak i v zacházení s padlými Pán nám dal příklad, příklad hadí opatrnosti a spolu bezelstností holubice; příklad nejněžnější lásky spolu s nejbdělejší obezřelostí. I zde platí to, co je o něm zaznamenáno na jiném místě, totiž, že ačkoli mnozí uvěřili v jeho jméno, nesvěřoval se nikomu, protože všechny znal a věděl, co je v člověku (J 2,24–25). „Ženu hříšnici“ ochotně zahrnul bohatstvím své milosti a za to od ní rád přijal všechny projevy vděčnosti a kající lásky. Ale nesvěřil jí čestné místo ve svém království a nepovolal jí, aby jemu a jeho učedníkům přísluhovala.

3. Že Maria Magdalena nebyla onou ženou hříšnicí v městě, tomu zřejmě nasvědčuje dále to, že Maria byla posedlá a my víme, že pod mocí satanova vlivu byli posedlí zmínění v evangeliích vlastně pomatenci. Tato kajícnice opustila nedávno cestu hříchu, ale ačkoli v tom nejhorším smyslu hřešila, přece nevedla život bídného blázna, nýbrž pro život v zábavě „byla mrtvá, i když žila.“ Její jméno není v Písmu zaznamenáno, neboť taková pocta by byla zbytečná a bezpochyby nenáležitá. A ani jinak o ní nevíme vůbec nic. Mohla to být Židovka nebo cizinka; někteří se domnívají, což je zcela možné, že to byla pohanka a při tom veřejná hříšnice. K našemu potěšení však stačí vědět, že její hříchy byly úplně vymazány z Boží knihy a že její veliká láska jí zjednala slavné místo mezi Beránkovými

mi vykoupení. Její spasení z milosti je nám zachováno na věčnou paměť, ale její jméno pohřbeno zapomenutím.

4. Ač tedy není příčina domnívat se, že Maria Magdalena buď byla onou ženou hříšnicí, která pomazala nohy Pána Ježíše, nebo jí co do povahy podobnou, a ač nyní učenci i pozorní čtenáři Písma skoro vždycky uznávají, že jsou to dvě rozdílné osoby, přece je již pozdě odpírati jméno „Magdalena“ ženám kajícím, jež dříve padly netoliko před obličejem Božím, nýbrž také před drsnějším pohledem člověka. Po starodávném obyčeji a za souhlasu všeho křesťanstva „Magdalena“ je a zůstane, dokud svět světem bude, jménem čestným, které bude jako posvátný štít zastíňovat plačící kajícnice. A budiž tak! Taková uzdravená potřebuje veškerou naději a útěchu, již může se jí dostat z řad vykoupěných, a veškerou čest v očích lidských, jakou jí církev Boží může poskytnout.

Událost je tedy skutečná, ač jí schází jméno. Hříšnice bezejmenná, ale s hříchem známým dosahuje milosti a je počtena s předními svatými, avšak neuvádí se jménem. Žena svatosti známé a v knize Boží často jmenovaná, ale hříchem tělesným neposkvrněná, přenesla své čisté jméno na svou bezejmennou sestru. Obě byly jedno v Kristu a nyní společně prozpěvují ke cti „Tomu, který si je zamiloval a svou krví je očistil od jejich hříchů.“ Maria Magdalena se v nebi nepohoršuje nad tím, že na zemi bylo její jméno přeneseno na její vykoupěnou sestru, ani se s ošklivostí odvrací od zjevu ještě více ponižujícího, že to její poctivé jméno se stalo přezdívkou na zemi, jen když zneuctění jejího jména přináší nějakou čest nebo posilu některé padlé, avšak zase napravené sestře v Kristu.

Vždyť je to vlastně ničím a není ani, aby to bylo připomínáno ve srovnání s Pánem Ježíšem Kristem, který pro ni i pro nás „strpěl kříž, přijal hanbu a vzal na sebe jméno „přestupníka“ a „byl za nás učiněn hříchem,“ abychom my byli učiněni „Boží spravedlností v něm“ (Jr 33,16). Ani nejhorší hříšník na zemi nepotřebuje nějaké posvátné jméno, aby mu bylo jakoby štítem, a připomínalo světu, že i takoví hříšníci se mohou z Boží milosti stát nejsvatějšími. My všichni před obličejem Božím potřebujeme jméno Ježíšovo k přikrytí svých ohavných nepravostí! A široký štít tohoto jména roz-

prostřený nad námi skutečně stačí na všechny naše potřeby, takže pokud „budou hledat Izraelovu nepravost, žádná nebude, a Judův hřích nebude nalezen“ (Jr 50,20).

Církev nám nedala lepší jméno místo onoho, jež jsme měli před tím, nýbrž dal nám ho Otec sám, jenž dal Pánu Ježíši jméno nad každé jméno na nebi i na zemi a který nyní nabízí to jméno každému hříšníku, který by ho chtěl přijmout. Ó, kéž bychom to své staré jméno zapřeli a na věky odhodili, jestliže myslíme, že buď je na něm něco, co by se mohlo líbit Bohu, nebo něco, co by nás mohlo odloučit od jeho milosti! Ale zato přijmeme směle jméno Ježíšovo, které se nám ochotně podává na to, aby nám otevřelo přístup k Nejvyššímu a aby nás odělo rouchem jemu příjemným, tak abychom obdrželi vše, co je v zaslíbení: „Amen, amen, pravím vám, budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná“ (J 16,23–24).

BOŽÍ RUKA V UDÁLOSTECH KOLEM NÁS

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Když jsem v létě roku 2016, na vrcholu uprchlické krize, kdy se do Evropy valily doslova miliony převážně mladých mužů ponejvíce z muslimských zemí třetího světa, začal vykládat proroctví Abakuka, ani zdaleka jsem netušil, jak aktuální je tento oddíl Božího slova. Po šesti letech se k němu musím znovu vracet a promýšlet nejrůznější aplikace, které z Abakukova proroctví vyplývají. Společensví Izraele bylo v době Abakuka na cestě k rozvratu: násilí, ničemnosti, trápení, zhouba, spory, sváry, zákon byl ochromený a nebyl nikdo, kdo by prosadil právo, svévolník měl navrch nad spravedlivým, a proto bylo právo tak překrouceno (Abk 1,2–4).

V létě 2016 mi přišla tato slova jako varování před tím, co by mohlo přijít a co přichází, ale když se na ně znovu dívám dnes, je zjevné, že jsme pokročili ještě mnohem dál a tato slova se stávají bezprostředně aktuálními.

Bůh dal na relativně krátký čas (nějakých 80 let) povstat národu, který byl odvěkým nepřítelem Asýrie, dlouholetého hegemonu v oblasti Mezopotámie. Byli to Chaldejci, do jejichž čela se zanedlouho dostal Nebúkadnesar, jemuž Bůh vydal do rukou dokonce i polní zvěř, aby mu sloužila (Jer 27,6). Tento národ se měl stát Boží metlou na nevěrný Izrael. A i když byl prorok zpočátku šokovaný a zaskočený tímto Božím jednáním, nakonec přijímá z Boží ruky, že Bůh bude léčit svůj lid lékem, který je silnější než samotná nemoc, a vzdává Bohu chválu za to, že ho může znát a být v jeho přítomnosti.

Proto jsem se rozhodl, že zaktualizuje původní verzi svého výkladu a připravím ji k vydání v knižní podobě. O dalších krocích vás budu průběžně informovat.

© *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

© SoliDeoGloria.cz

Praha 2022